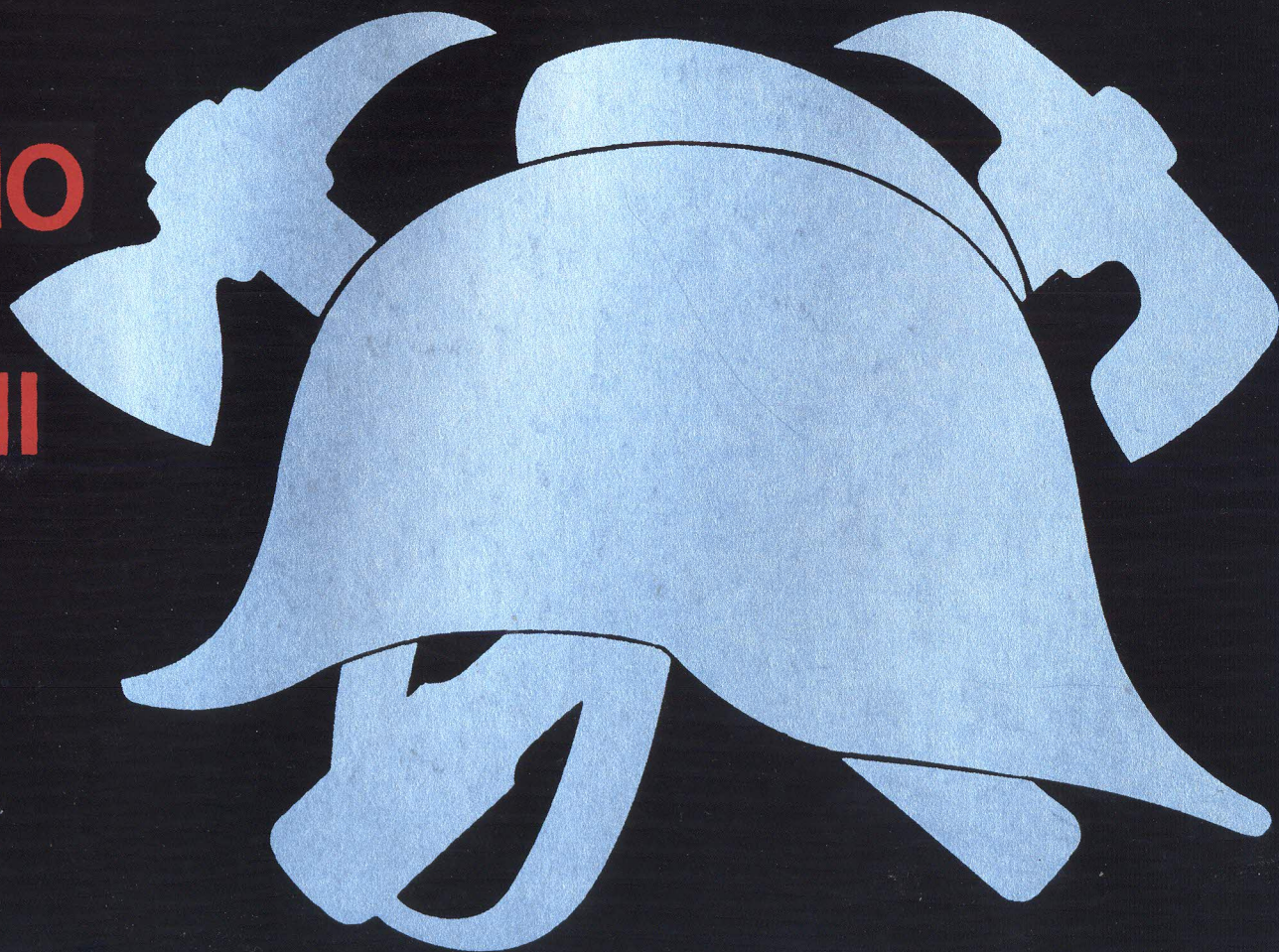

100

1877
1977

LET
POŽÁRNÍHO
SBORU
VE VLAŠIMI

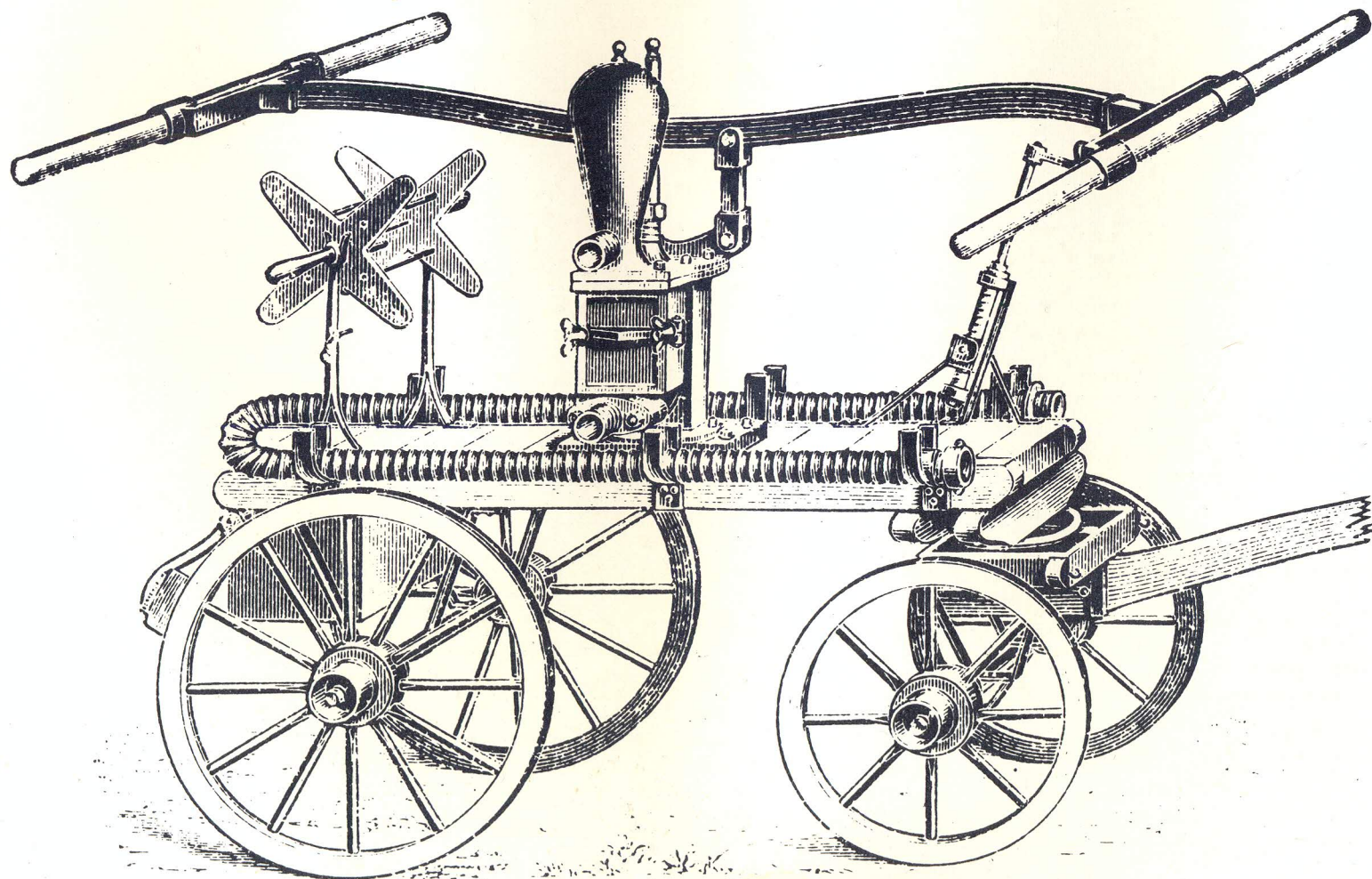

100

LET
POŽÁRNÍHO
SBORU
VE VLAŠIMI

1877 1977

Slovo úvodem . . .

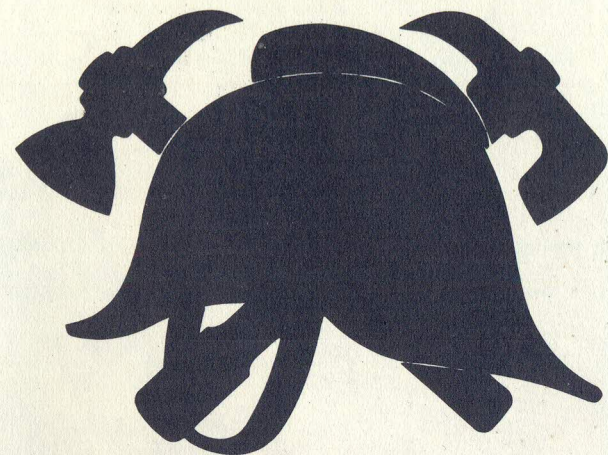
K oslavám 100. výročí založení dobrovolného požárního sboru ve Vlašimi se připojují i městské orgány ve Vlašimi.

Hodnotí velmi kladně činnost organizace, která pracovala v minulých sto letech v různých hospodářských, politických, sociálních i státoprávních podmínkách, která vznikala v těžkém období Rakouska-Uherska, přispěla k národnímu uvědomění, přežila první světovou válku, aby se radovala ze získání samostatnosti, prožila těžké chvíle hospodářského poklesu a krize a ještě těžší chvíle druhé světové války a okupace, aby se její činnost naplno rozšířila po osvobození v roce 1945.

V té době se stává řada členů požárního sboru členy národního výboru a pomáhají, aby se naše republika stala skutečně socialistickou, aby životní podmínky v našem městě se neustále zlepšovaly.

Jsme si vědomi toho, že na požárnickou organizaci a členy požárního sboru jsme se mohli a můžeme plně spolehnout, protože to, k čemu se zavázali, nebo o co jsme je požádali, splnili a jistě i v budoucnosti splní.

Činnost organizace je podrobně uvedena v dalších kapitolách této

publikace. Jsme rádi, že to není jen záslužná práce na úseku požární ochrany, ať represivní nebo preventivní, práce s mládeží nebo kulturní činnost, ale že je to i snaha pomoci tomu, aby volební programy MěstNV byly nejen splněny, ale i překročeny.

Přejeme členům požárního sboru, aby akce, které v rámci sta let trvání požárního sboru plánují, se jim vydařily.

Jsme jim vděčni za vykonanou práci, za to, že si v trvalé paměti uchovávají činnost svých předchůdců i zakladatelů, i za péči, kterou věnují svým následovníkům.

Věříme, že nadšení a elán členstva budou základem další úspěšné činnosti, ke které městské orgány přejí mnoho zdaru.

**Předseda MěstNV:
Jan Lažan**

VLAŠIM

Dnešní Vlašim od jihu.

„město s bohatou historií, které budovalo své revoluční tradice v letech předmnichovské republiky, v letech nezaměstnanosti a tvrdé persekuce těch, co se nepokořili, město, které společnou prací pro nás a generace budoucí roste do nové moderní krásy“, jak praví vyhodnocení městského volebního programu z října 1976, se mohlo při skládání účtů svým občanům v předvolebním období opravdu s hrdostí pochlubit dosaženými výsledky.

Vždyť v letech 1972–75 bylo dokončeno celkem 32 akcí Z a vytvořena hodnota díla 17,5 miliónu Kčs se skutečnými náklady 13 mil. Kčs. Odpracovaných brigádnických hodin jsou 102 tisíce.

Bylo postaveno 593 státních a podnikových bytů, 191 bytů družstevních a 132 bytů v rodinných domcích. To dohromady představuje finanční náklad 142 mil. Kčs. Inženýrské sítě a technická vybavenost dosahují hodnoty 75 mil. Kčs, občanská vybavenost 39 miliónů.

Ostatní výstavba podniků a provozoven ve městě představuje hodnotu 20 mil. Kčs.

Hodnota celoměstských závazků v letech 1972–75 představovala hodnotu celkem 45,5 mil. Kčs a je podložena odpracováním 772 tisíců hodin.

Taková je tedy Vlašim dnešní, druhé největší, ale přitom nejprůmyslovější město okresu Benešov. Okres v dnešní podobě vznikl při reorganizaci státní správy v roce 1960. Od roku 1849 byla Vlašim sídlem okresního soudu a spolu se soudním okresem benešovským a neveklovským patřily pod správu okresního hejtmanství se sídlem v Benešově. Dne 17. srpna 1937 se stala Vlašim

sídlem politického okresu a byla jím s válečnou přestávkou až do zmíněné reorganizace v roce 1960.

Dnes po připojení obcí Bolina, Domašín, Kladruby, Lhota Nesperská, Pavlovice a Řimovice má celkem 13 200 obyvatel.

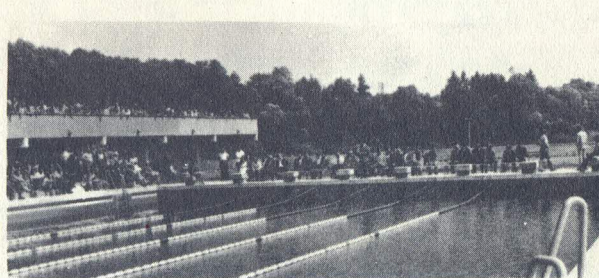
Základem tohoto dnešního moderního města bylo malé poddanské městečko vzniklé pod hradem, připomínaným již k roku 1303.

Původní gotický hrad byl postupně přeměňován na renesanční zámek. O jeho podzemních tajných hradních chodbách se zvláště od počátku dvacátého století mnoho vyprávělo a domýšlelo. Teprve při stavbě vinárny U Blanických rytířů ve sklepení zámku došlo k jejich objevení. Velké

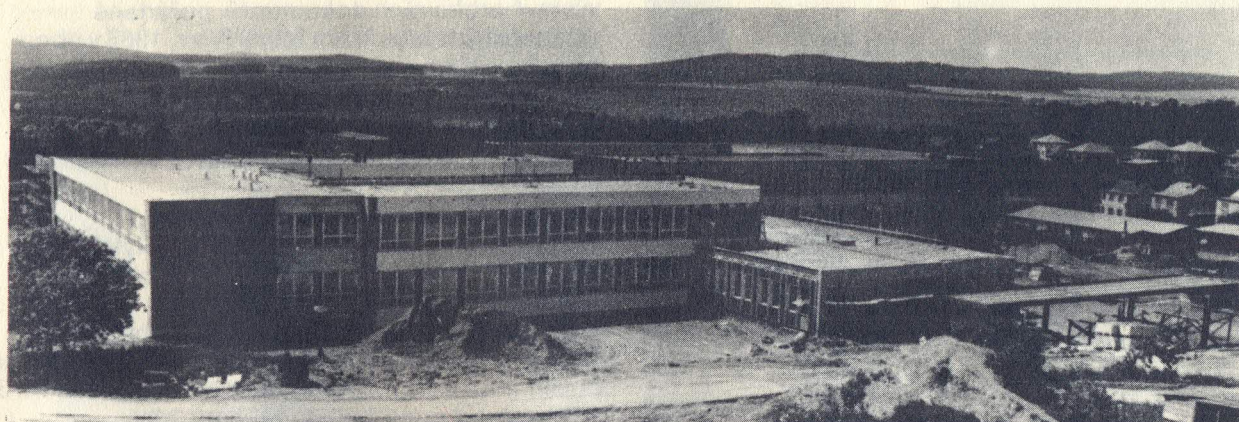
Vlašimský zámek.

Nové koupaliště „Na lukách“.

zásluhy na jejich průzkumu má především požární sbor, který z nich vyčerpал vodu a účastnil se několika svými členy při jejich průzkumu. Za zmínku stojí i vlašimský zámecký park, byl totiž prvním přírodně krajinářským parkem v Čechách. V polovině minulého století byl park ohrazen masivní kamennou zdí se třemi vstupními novogotickými branami, z nichž zvláště vlašimská, s erby všech bývalých majitelů Vlašimi, je dnes pro město typickou. Tak se šlechta zcela oddělila od ostatní Vlašimi. Před několika lety byla rozhodnutím MěstNV tato zeď mezi vlašimskou bránou a požární zbrojnicí zbořena a nahrazena ozdobným mřížovím ze zámku Kosmonosy. Veškerou práci včetně montáže provedli členové

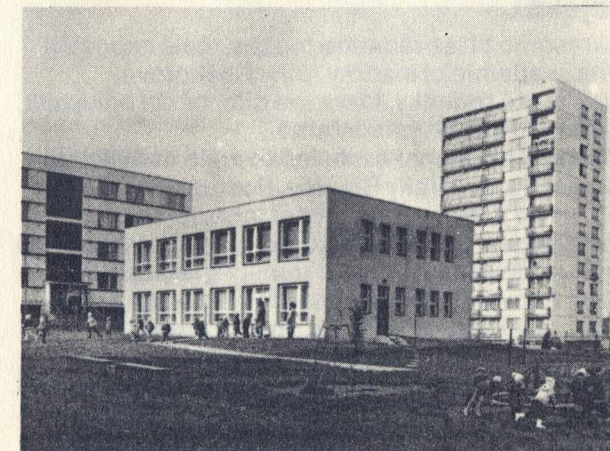
Nové domy na místě demolovaných objektů.

Nová ZDŠ na Vorlině, otevřená v r. 1975 (místo našich brigád).

požárního sboru za vedení Josefa Machaty. Péči MěstNV se nyní park stále upravuje a stává se skutečnou atrakcí pro turisty, kteří město navštěvují nebo jím projíždějí, a pro Vlašimáky je oázou klidu a ticha při procházkách. Objekt zámku dosloužil v roce 1975 vlašimské ZDŠ po dostavbě nové školní budovy Na Vorlině. Zůstávají v něm jen ZOU a LŠU. Obě křídla, která ZDŠ opustila, budou adaptována a začnou sloužit kulturním účelům. V novém funkčním volebním období je zde počítáno s částkou 3 milióny Kčs na výstavbu nové obřadní síně, uvažuje se zde s umístěním

Nová výstavba po špýchaře a pile.

Nové domy na místě demolovaných objektů.

okresního vlastivědného muzea, stálé expozice díla akademické malířky Anny Roškové, vlašimské rodačky, která své dílo městu odkázala, budou tu i stálé výstavní síně.

Původní poddanské městečko mělo dvě části po obou stranách řeky Blanice. Postupně rostlo na jih, sever a východ, ale počet jeho obyvatel vzrůstal jen pomalu. Poddaní vlašimské vrchnosti byli především drobnými rolníky a řemeslníky, kteří na své vrchnosti existenčně záviseli až do roku 1840, kdy se za 709 zl. město z roboty vykoupiilo. Nejstarší dochované privilegium na výroční trhy je od krále Vladislava z 11. srpna 1488. Originály vlašimských městských privilegií byly poprvé vystaveny pro vlašimskou veřejnost na

výstavě archivních dokumentů, pořádané vlastivědným kroužkem MěstNV v r. 1968 v obou sálech požární zbrojnice.

Před 30letou válkou bylo ve Vlašimi 95 domů asi s 500 obyvateli. Rychlejší rozvoj nastává až koncem 18. století. V roce 1843 je už ve městě 313 domů s 2362 obyvateli.

Většina obyvatel byli drobní zemědělci a řemeslníci. Ovšem zemědělství poskytovalo na malých políčkách při tehdejších způsobu obdělávání jen chudou obživu.

A stejně chudě žili i řemeslníci. Těm chyběl pro rozvoj jejich výroby potřebný kapitál. Proto stojí za povšimnutí a zdůraznění, že se sdružili a dne 14. 3. 1858 založili první českou záložnu, aby „k spořivosti povzbuzovala a zároveň svým údům peněžitou zálohou pomáhala.“ Podle vlašimských stanov byly později zakládány další české záložny. Zde tedy ukončíme vlastní stručnou historii města, ale vrátíme se k ní ještě jednou z hlediska toho, co požárníky vždy nejvíce zajímá, z hlediska ohňů.

Ohně ve Vlašimi v minulosti.

Sledujeme-li takto historii našeho města, poznáme, že tento živel sužoval naše předky v minulosti velmi často a důkladně.

Nejstarší zpráva říká: „Hned po bitvě na Bílé hoře přihnalo se vítězné vojsko do naší krajiny, všude pleníc a pálíc. Ve Vlašimi vypálilo a vyplenilo zámek a město a většina domů stála dlouhá léta spálená, pustá a liduprázdná.“ Další pohroma se připomíná při vzbouření lidu r. 1627, neboť ještě v r. 1628 stálo ve Vlašimi 35 vyhořelých domů. Po vítězné bitvě u Jankova 1644 vtrhli vítězni Švédové i do Vlašimi, město vypálili a obyvatele oloupili.

R. 1665 opět celé město vyhořelo tak, že ještě po dvou létech zůstalo 13 pustých spálenišť.

Při požáru v pazderně r. 1762 uhořelo 14 lidí a 9 smrtelně popáleno. R. 1795 vyhořel knížecí dvůr i se stájem.

K obrovskému požáru došlo 4. 6. 1808. Asi v půl dvanácté v poledne pekli na náměstí u Kašpara Staňka bábovky. Náhle jim chytlo pometlo, máslo a brzy hořela celá chalupa. Oheň přeletěl na sousední domy Léblův a Roštíkův a v krátké době zachvátil celé město. Na šturmování na poplach (požáry hlásil zvon Jiljí tak, že srdce bilo jen v jednu stranu zvonu), nebylo ani času. Bylo vedro, velmi suché léto a nedostatek vody. Zdvihl se silný požárový vítr, který roznášel hořící došky na další střechy. Domky byly vesměs dřevěné, kryté došky nebo šindelem. Nešťastní obyvatelé prý házeli hořící svršky a dřevěné nářadí do tůňek ve vyschlé řece, takže voda byla brzy vřelá. Za dvě a půl hodiny lehlo popelem 127 domků i se stodolami,

zůstaly pouze ty opodál a osamocené. Požár si vyžádal i dva lidské životy. Škoda činila 279 623 zlatých.

Roku 1855 vyhořelo 6 domů.

Při hašení a hájení byl tehdy odkázán každý sám na sebe. U každého domu tvořily požární háky a vědra součást domovního vybavení – ale to mohlo pomoci jen tehdy, byl-li oheň zpozorován v zárodku. Proto většina středověkých požárů končila velmi často tragicky pro větší počet obyvatel.

A nyní přistoupíme k vlastní historii Sboru dobrovolných hasičů ve Vlašimi.

Dne 24. 9. 1870 přinesly tehdejší noviny článek, v němž byli občané poučováni o účelu a zřizování hasičských spolků ve venkovských obcích. Ale popud k jeho založení ve Vlašimi dal až ohromný požár plných panských stodol 24. srpna 1874. Oheň propukl ve dvě hodiny v noci. Ve stodolách shořelo asi 5000 mandelů žita a pšenice.

Škoda činila přes 30 000 zl. Požární vichr vál naštěstí do polí, tím byla usnadněna ochrana dvora i města. Celé město se sběhlo a pomáhalo obětavě hasit a hájit. Oheň prý byl založen, snad ze msty, protože v minulém roce koupila vrchnost parní mlátičku a tím přišlo mnoho lidí o obživu.

Po tomto ohni se v krajevých novinách ozvaly první hlasy o nutnosti zřízení hasičského sboru. Za devět dní nato 3. září v 11 hodin v noci vyhořelo v Kácově 8 stavení. A za 16 dní dne 19. září vznikl požár v Domašíně u Zdvíhalů v č. 56 a zakrátko zničil 12 usedlostí úplně a 6 zčásti. Pojištění postižených bylo nepatrné.

Po těchto událostech začalo konečně městské zastupitelstvo jednat. Na schůzi dne 4. 11. 1875 se usneslo vytvořit ve Vlašimi z bezpečnostních důvodů hasičský sbor po vzoru Prahy i jiných měst. Když se přihlásil dostatečný počet schopných mužů, bylo požádáno o schválení spolkových stanov. Potom požádalo město hasičský sbor z Prahy o cvičitele. Stal se jím pan Vilímek, který po několik měsíců roku 1877 vlašimské muže cvičil.

První ustavující schůze byla svolána na 10. 11. 1877. Přihlásilo se 87 členů zakládajících a 54 přispívajících. Za půl roku činnosti stoupl počet členů o 57. Z mužstva byla vytvořena 4 družstva: lezci, bourači, stříkačnicki a zachránci.

Vlastní začátky sboru jsou uvedeny ve výpisu z kroniky, který následuje.

A jaké bylo vybavení prvních vlašimských hasičů. Město jim na školním dvorku v Komenského ulici vystavělo kůlnu na náradí a dvoupatrové leziště. A do vínku dostali starou stříkačku, voznici, žebříky, háky a vědra na vodu. Až v roce 1883 byla zakoupena čtyřkolová stříkačka za 700 zl., r. 1887 druhá, 1904 mechanická, do výše 10 m posuvný žebřík. Až po válce 1923 byla stříkačka za 18 000 Kčs zmotorizována. Roku 1930 byla zakoupena moderní stříkačka motorová, měla výkon 1200 litrů za minutu, která stála 43 000 Kčs. Druhá menší měla výkon 800 litrů za minutu. Autovůz za 11 000 Kčs dostali hasiči v r. 1936. Opravdu cenným a pro historii sboru jedinečným dokladem je jeho pamětní kniha. Ve svých počátcích je velmi podrobná. Vyberme si z ní v následujících kapitolách to, co je pro poznání vzniku a historie spolku nejdůležitější a nejzajímavější.

Počátky sboru.

Sbor vlašimských hasičů byl založen dne 10. listopadu 1877. Předsedou byl zvolen František Neubauer, velitelem Jan Neubauer, náměstkem velitele Jan Balík.

Za četaře dle odborů byli zvoleni:

- a) za četaře I. odboru a spolu vrchního lezce p. Josef Roštíř**
- b) za četaře II. odboru p. Antonín Zajíček**
- c) za četaře III. odboru p. Jakub Kopecký**
- d) za četaře IV. odboru p. Jan Mach.**

Další zápisy se už zaměřují na požáry, jejichž hašení se nový sbor aktivně účastní, a jak říká kronika, vždy má zásluhu, že oheň je buď uhašen, nebo omezen tak, že se sousední budovy podaří zachránit. Je velmi zajímavé (a mnozí dnešní spolkoví kronikáři by se mohli poučit), že pisatel přidává i různé výchovné připomínky, pro dnešní poznání tehdejšího života a podmínek velmi důležité.

Tak hned u zápisu o prvním zásahu sboru v Psářích 6. května v půl jedenácté v noci, kdy shořela dvě stavení, se dočítáme závažnou výtku na adresu obce Psář, která zní až neuvěřitelně: „při požáru tom seznalo se, jak mnohé obce i občané ještě neuvědomějí jsou, nep když sbor ke svrchu pravenému požáru, který v té době právě nejvíc zuřil, přijel, nebyl nikdo k spatření, ba ani představený, takže sbor byl odkázán pouze na své vlastní síly.“ Když domyslíme, že vlašimskou stříkačku i vůz se 17 hasiči táhli koně a že do Psář je to 12 km, je uvedená zmínka podivná a těžce pochopitelná.

Dne 8. srpna byl zpozorován požár směrem ke Kondraci. Poněvadž okamžitě svolaný sbor neměl v té chvíli k dispozici žádný potah, chopilo se několik mužů stříkačky, táhnouce ji až ke špýcharu, tam uvolil se jistý vozka po silnici jedoucí do stříkačky zapráhnout. Hořela však až v Louňovicích tři stavení a jedna stodola. Sousední stodoly se podařilo zachránit.
30. srpna vyhořelo v Postupicích sedm stavení, s vlašimskými se k požáru dostavili i hasiči z Divišova.

Poučnou zmínku se dočítáme při líčení požáru v Radošovicích 18. března 1879. Vyhořelo tu stavení se špýcharem, „ve kterém za trámem uložených sto zlatých shořelo.“
Někdy sbor k ohni ani nedojel. Tak třeba 30. dubna zpozorován oheň směrem na Veliš. Když tam dojelo osm mužů se stříkačkou, zjistili, že hoří daleko za Veliší, proto se mužstvo opět vrátilo. První spolkový prapor, který dosud jednota vlastní jako vzácnou památku, byl vysvěcen 25. května 1879. Této pro sbor významné slavnosti se zúčastnily početné deputace sborů z Pacova, Čechtice, Kácova, Mladé Vožice a Benešova, což je důkazem nadšené a obětavé spolupráce.
Že i civilní obyvatelstvo obětavě sboru pomáhalo, vyčítáme z následujícího zápisu. Když se při zásahu ve Vracovicích zlomila u stříkačky ojí, „tamní obyvatelé ji ihned novou nahradili.“
O hasičské hudbě vlašimské se poprvé dočítáme v zápise ze dne 19. ledna 1889, kdy měšťanka Marie Novotná věnovala obnos 50 zlatých, „z kteréhož úroky pro hasičskou hudbu, která při pohřbech účinkuje, sloužit mají.“
Při požáru stodoly ve Vlašimi 18. 9. 1883 byl plyny vystupujícími ze spáleného obilí přiotráven člen Ceněk Cenkr. Od Ústřední hasičské jednoty byla pro něho získána podpora 14 zlatých.

Že si sbor vážil každého nového náčiní, které získal, vysvítá ze zápisu z 31. 7. 1884 o požáru ve Ctiboři. Je zdůrazněno, že k jeho hašení jelo 32 mužů se dvěma stříkačkami a 300 metry hadic. K hroznému požáru došlo 23. srpna 1885 ve Lhotě Hrazené. Z 21 domů se vlašimskému a štěpánovskému sboru podařilo zachránit pouze 2 stavení a 4 stodoly. Silný víchř totiž oheň velmi rychle rozšířil a voda z mělkých studní byla brzy

Volba Jana Neubauera prvním velitelem požár. sboru.

zcela vyčerpána. Škoda se odhadovala na 51 000 zlatých.

10. září 1886 vypukl v poledne požár v Domašíně. Hašení se zúčastnilo 65 mužů se třemi stříkačkami. Protože vál prudký víchř, bylo hašení velmi ztíženo a vyhořelo celkem 23 domů. Jedenatřicet rodin zůstalo bez přístřeší. Hmotná škoda se odhaduje na 29 000 zl., ale pojištění obnáší jen 6990 zl.

Dne 26. června 1887 se ve Vlašimi konala slavnost desátého výročí trvání sboru ve městě, spojená s veřejným cvičením vlašimských členů. Z nejbližšího okolí se jí zúčastnilo 20 hasičských sborů 411 členy.

Při požáru v Městečku 22. února 1889 se značně zranili dva členové, když se s nimi zřítíl klenutý strop komory. Ale zápis z konce března říká, že při požáru v Městečku „shořely maštale a chlívky ty, jež při požáru 22. února od sboru našeho zachráněny byly.“

15. března došlo k hroznému ohni v Ratajích, vyhořelo 11 obytných stavení a 15 stodol. Žádný postižený nebyl proti ohni pojištěn, proto kronika připomíná, „že to má být ostatním obyvatelům výstrahou.“

Při požáru stodoly ve Vlašimi 12. 4. 1889 bylo usneseno, že vypukne-li požár poblíž potoka, musí mlynář Na sádkách vypustit vodu z rybníka do

potoka, aby bylo čím hasit, „začež se mu újma po případě vynahraditi má.“

Jak zdlouhavé bylo ohlašování požárů, si můžeme názorně představit ze zápisu: „10. července po 12. hodině polední sdělil jistý vozka, jenž od Louňovic přijel, že tam požár vypukl. Odebralo se tam 15 mužů s velitelem a stříkačkami. Ale hořelo až v Předbořici 5 statků. Kromě vlašimských se k požáru dostavila jen stříkačka barona Widesperka z Načeradce. Do Předbořic je to asi 15 km a ještě připočteme dobu, než onen vozka dojel do Vlašimi a než byl vyhlášen poplach. Kronika si v závěru pochvaluje, „že všichni pohořelí jsou u První české, Uhersko-francouzské a Budapeštské společnosti pojištění.“

Jak se členstvo sboru dovedlo bavit, vyjadřuje zpráva z 12. září 1889. „Spolek uspořádal výlet do Březiny za účasti bratrských sborů z Divišova a Benešova. Ve družné zábavě tu setrvali až do večera. Po návratu do Vlašimi se konal v hostinci

Medaile za 25letou službu hasičskou (líc)

Medaile za 25ti letou službu hasičskou (rub)

*U Karla IV. věneček až do čtvrté hodiny ranní.“
Ve dnech 14.–16. srpna se účastnilo 45 mužů Sjezdu Všeslovanského hasičstva v Praze, pořádaného k oslavě Zemské jubilejní výstavy. Všem členům byly proplaceny výlohy ze spolkové pokladny a dobrovolných darů.*

Když 27. 11. 1897 hořelo v noci v Pavlovicích, zúčastnilo se vlašimské mužstvo jen jednou stříkačkou. Zápis odůvodňuje „an nebylo možno druhý pár koní dostati.“

15. 6. 1898 zemřel zakládající člen, dlouholetý velitel a předseda župní jednoty Podblanické Jan Neubauer.

Zápis ze srpna 1898 dosvědčuje, že hasiči provádějí prohlídky veškerých budov ve městě a konají požární hlídky od žní do zimy. Současně se provádí i bezpečnostní služba při divadelních představeních.

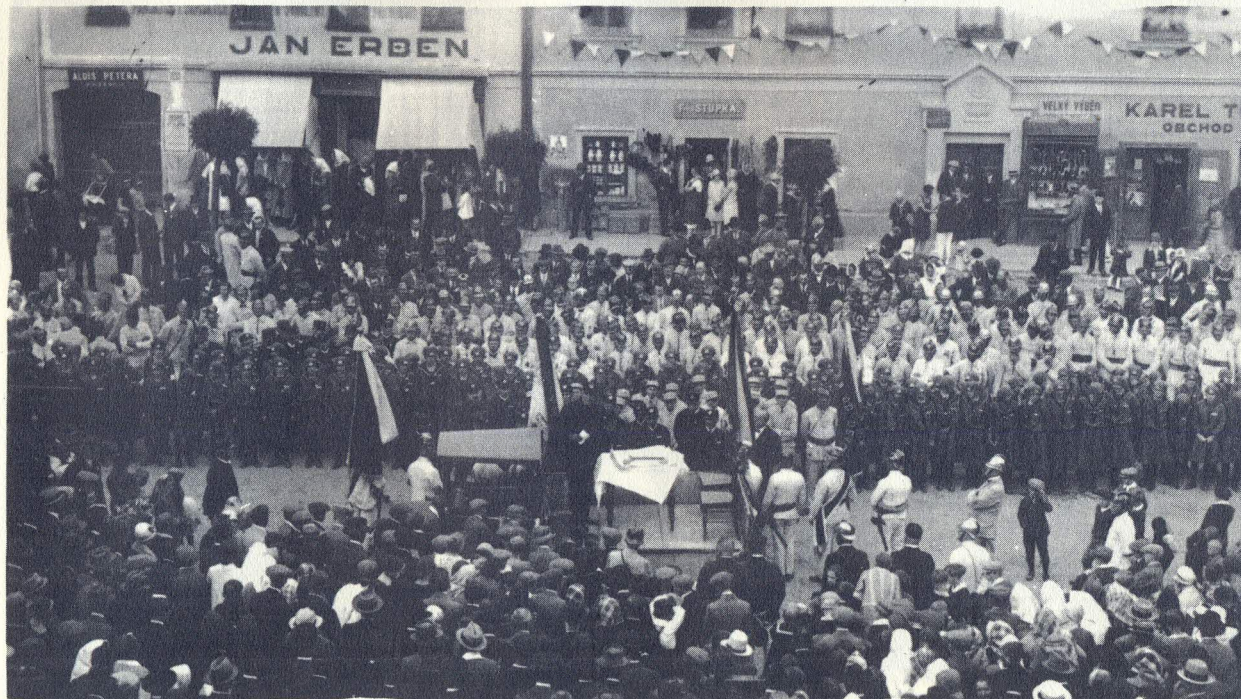
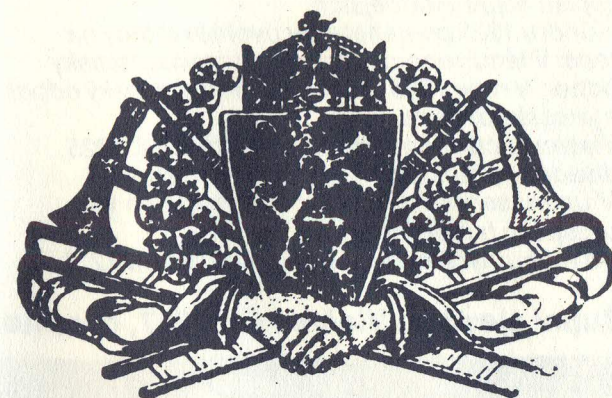
29. prosince 1898 zemřel podvelitel, jednatel

a čestný člen jednoty Karel Rošík. Kronikář ocenil jeho zásluhy sice jedinou, ale velmi výstižnou větou: „Byl to nejpilnější a nejvíce vynikající člen.“

Hrozný požár v Otročicích 31. 7. 1904, při němž shořelo 21 usedlostí, je odůvodněn nedostatkem vody k hašení.

V roce 1913 jsou 34 členům uděleny čestné medaile za pětadvacetiletou záslužnou činnost ve sboru. Fotografie jedné z nich je v příloze. Nese nápis „Vlasti k oslavě, bližnímu k ochraně.“

26. 7. 1914 rukuje 34 činných členů do války. Z nich šest padlo. Ve městě je ze členů sboru vycvičena samaritánská kolona v počtu 24 mužů, která má dopravovat raněné vojáky z lazaretů na nádraží

Oslava 50. výročí trvání sboru na Žižkově náměstí v r. 1927.

a zpět. Ve městě byly zřízeny lazarety dva, jeden v zámku a druhý v sále hotelu Na knížecí.

Zápis z roku 1915 dokazuje pořádání tří divadelních představení v divadelním sále v zámku ve prospěch raněných vojáků. Pořadatelem je Červený kříž.

Z událostí dalších let jednou větou jen několik zápisů nejdůležitějších.

V únoru 1922 pomáhal sbor uvolňovat ledy na řece. V témž roce založen ženský samaritánský odbor. V roce 1925 ustaven při sboru ženský odbor a jinošská družina.

Vlašimští členové se hráli ve městě 8. 12. 1925 divadelní představení „Za čest hasičskou.“

V únoru se hráli tuto hru v Drahnovicích ve prospěch tamějšího sboru.

Při mohutných oslavách 50. výročí sboru 12. 6.

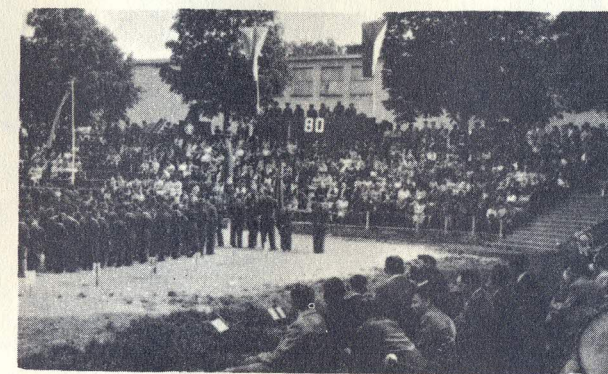
1927 a 40. výročí hasičské župy Podblanické se průvodu účastnilo 450 mužů v krojích, 112 žen a 16 jinochů. Z těchto slavností již máme fotografické dokumenty.

Kniha zápisů končí rokem 1930. Podle rukopisů je patrné, že se zapisovatelů vystřídal celá řada, žádný však ze skromnosti nikdy své jméno neuvedl. Zápisy první jsou velmi podrobné a slohově pěkně zpracované. S přibývajícím věkem

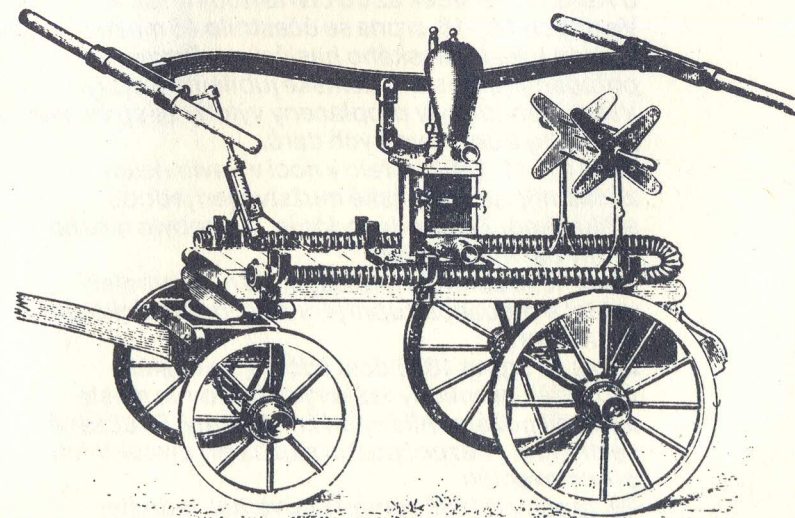
jsou již zprávy stále stručnější a jednodušší. Rokem 1930 zápisy končí, i když ještě třetina knihy zůstala nepopsána a tak tedy pro posledních 47 let jsme bez přesnějších písemných zpráv o činnosti sboru.

Avšak ve dvou samostatných kapitolách se ještě vrátíme zpět do historie sboru. Budou to Šavrdovské ohně a Povodeň roku 1888, protože jsou nejen důkazem bezmezných obětavostí prostých členů, ale i důležitým dokladem k historii našeho města.

Župní sjezd ve Vlašimi v r. 1927, dorostenci s vedoucími

Oslavy 80. výročí trvání požárního sboru na hřišti u sokolovny r. 1957.

Šavrdovské ohně.

Série požárů, založených v r. 1883 paličem Šavrdou ve Vlašimi, je pro svou důležitost v kronice sboru popsána velmi podrobně. Začalo to celkem nevinně. Dne 18. srpna 1883 vyhořela Blábolova stodola Na lukách. Jako příčina uváděna domněnka, že oheň způsobily malé děti, které si tam občas hrávaly. 13. září v noci začalo hořet u Emanuela Hamoně, č. 204. Oheň byl za hodinu uhašen, shořela jen střecha. Soudilo se, že vznikl neopatrností domácích lidí.

25. září večer začalo hořet stavení A. Svobodové Na potoce. Než se sbor mohl dostavit na místo, podařilo se hasičům Laskošovi a Dojáčkovi, kteří bydlili opodál, oheň zdotat. Tady však už vzniká podezření, že oheň byl založen. 27. září večer začalo hořet v čp. 97 pana Kratochvíla na Malé Straně. Sotva byl oheň uhašen a mužstvo se rozešlo, bylo po půl hodině znovu troubeno na poplach. Část sboru vrhla se na vrch hořící střechy na stodole k domku č. 27 p. Janu Červovi patřící a stodolu zachránila.

Velitelé nařídili, aby polovina sboru zůstala v pohotovosti a druhá aby se rozešla domů, ale vtom znovu troubeno na poplach. Hořelo u Karla Štorce č. 275. Poblíž tohoto domku se nacházela asi tři metry hluboká rokle. Hasiči Karel Roštítk a Eman Průcha, kteří spěchali k ohni a byli jeho světlem oslněni, spadli do ní a Průcha se těžce zranil.

Po půl hodině vzniká další požár Na sádkách. Hořelo u A. Míky, č. 213. Hlídky byly pak drženy až do rána. Podezření z palíčství padlo na občana Antonína Nohu, který byl zatčen a dán do vazby. Občané se uklidnili, ale již 1. října v poledne hořela střecha stodoly a domek Jana Roštíka, č. 309. Názory občanů na vznik ohně se různily. Část se domnívala, že pravý žhář je na svobodě, jiní zase byli názoru, že společník zatčeného chce od něho svest podezření.

Sbor zavedl dvě osmičlenné noční hlídky a pětičlennou hlídku denní. Kromě toho chodilo deset členů po celý den kolem města. Kromě těchto hlídek, které byly placeny, si snad v každém domě drželi hlídky vlastní, „a tak za těch nejtemnějších nocí panovalo i v těch nejdolejších částech města neobyčejně živo,“ jak říká kronikář.

Další oheň vypukl 17. října v půl sedmé večer. Hořel v Řimovské ulici dům Josefa Štětiny. Silný víchř přenesl brzy plameny na protější dům Františka Bureše. Při dopravě stříkačky k ohroženému místu došlo však k tragické nehodě, když stříkačka č. 2, jedoucí od kolny po nové silnici k požáru, narazila špatným řízením a nedostatečným osvětlením silnice na patník a těžce zranila dva hasiče, Josefa Čeňka a Čeňka Langra. Pomoc raněným a výměna kola u stříkačky zpozdila zásah asi o čtvrt hodiny. Nastal zoufalý zápas s krutým živlem, který podporoval silný vítr, a tak se stalo, že vzdor veškerému, téměř nadlidskému přičinění se požár s tak úžasnou rychlostí rozšiřoval, že v půl hodině stálo sedm domů v plamenech. Kronikář si stěžuje i na malou pomoc ze strany občanstva, ale současně ji hned odůvodňuje, „jelikož i obecnost, místo co při pumpování a dodávání vody vypomáhati mělo, stálo skorem netečně u domů svých, dávající pozor, aby snad i jim za zády úklady strojeny nebyly.“

„Bylo-li zděšení a rozčilení před požárem tímto velké, pak nyní nastalo přímo zoufalé, každý především hleděl veškeren svůj majetek pojistit, kdežto mnohý přesídlením nebo přestěhováním z města, ano i prodáním domku úlevu hledal.

Obchody, řemesla a veškeré vůbec živnosti téměř odumřely, schůze správní rady a městské rady stihaly jedna druhou, stanoviště četnické dvěma muži zesílono a zatýkáni podezřelých osob bylo na denním pořádku. A jelikož zředeu zmíněný Antonín Noha ke konci měsíce října z vyšetřovací vazby od krajského soudu propuštěn byl, stávaly se poměry města, jakož i každého jednotlivce horšími.“ Klid však netrval dlouho. 18. listopadu ve dvě hodiny odpoledne troubeno opět na poplach. Hořel domek Arnošta Šustra, shořela však jen střecha, ostatní se podařilo zachránit. Při tomto ohni padlo podezření na 30letého nádeníka Josefa Šavrdu, byl ihned zatčen, ale po výslechu pro nedostatek důkazů ještě téhož dne propuštěn. Ale 4. prosince byl znovu zatčen, usvědčen a ke všem požárům se přiznal.

Povodeň ve Vlašimi r. 1888

„Dne 20. května 1888 na hod Boží svatodušní o 4 a půl hodině odpolední snesla se nad městem naším šedá mračna, zkázu a hrůzu věštící. V malé chvíli na to chrlyly se spousty vod s hrozným krupobitím z oblak tak, že každý s úzkostí očekával smutné zakončení této živelné katastrofy.

Nejprudší průtrž mračen s kroupami řádila směrem k Loretě, Řimovicům a Pavlovicům, odkudž pak v malé chvíli valily se proudy vody po nové silnici a Řimovskou ulici dolů na náměstí. Nejhůře však na tom byli obyvatelé kolem potoka ze Sádek běžícího, tenť se rozvodnil takovou rychlostí do takové výše, že mnohým ubohým zbývalo sotva tolik času ze svých obydlí utéci. Tu nastala sboru našemu těžká doba, protože neměl v tomto směru žádnou zkušenost ani vhodných pomůcek. Na daný poplach seběhlo se pod velitelem p. J. Balíkem dvacet hasičů, kteří začali ze zatopených domů osoby vynášeti a sice tím způsobem, že uvázavše dva muži dvěma smyčkami jednoho pod pažím, pustili ho do rozkacených vln, odkud vynášel na zádech osoby strachem a ledovou vodou téměř polomrtvé. Jiní opět vynášeli z prvních poschodí, se střech a z podkrovní domků prosící lid, jiní opět hleděli dostat se pomocí lana na druhý břeh potoka, aby i tam obyvatelům pomoci přispěli.

Hrozný živel řádil však neúprosně dále, unášeje vše, co se mu v cestu stavělo, proudy odnášely stromy, bouraly zdi, vypláchly byty, nesouce s sebou takto uloupené části nábytku a hospodářského nářadí, strhaly kůlny, chlěvy, ploty a zatarášivše můstek z náměstí do Pavlovské ulice vedoucí, valila se pak voda na domy p. Josefa Slabého tou silou a v takové výši, že zadní dům č. 144 pod jedno poschodí mimo nadání pojednou se zbořil a až do základů vymlel. Voda stále stoupající vtékala okny do domů na dolejší straně náměstí a v Pavlovské ulici. Mlýn A. Studničky a domek V. Peterové stihl skorem tentýž osud jako dům č. 144 p. Slabého.

Sbor pracoval neúnavně a tak vydatně, že po dvou hodinách byli veškerí obyvatelé z ohrožených domů vyneseni. Poznenáhlu k večeru voda počala opadavat a tu teprv objevila se tato část města ve své hrůze. Nejprve nalezena mrtvola obuvníka Josefa Fouska, otce čtyř malých dětí, kterýž chtěje nešťastným pomáhati, nalezl svoji smrt ve vlnách. Občané z Řimovské a Pavlovské ulice, meškající na druhém břehu potoka a naopak mnozí z náměstí a Malé Strany, meškající opět na straně druhé, spěchali domů s hroznými obavami, zdali se se svými milými ještě shledají. Že katastrofa tato nevyžádala si více na lidských životech, lze děkovati jedině tomu, že nenastala v noci.“ Ve Slavíkových dějinách města Vlašimě je škoda vyčíslena na 92.700 zl.

Z hasičské kroniky je nutno ještě uvést závěr, v němž jsou jmenováni ti, kteří si při katastrofě počínali nejobětavěji: krejčí Josef Roštítk, advokátní sollicitátor Karel Roštítk, obuvník Čeňek Cenkr, obuvník Jan Laskoš, obuvník Josef Laskoš, stávkář Antonín Měchura, krejčí Pik Alois, řezník Karel Průcha a podomní obchodník Antonín Průcha. S nasazením vlastních životů vysvobodili z ohrožených míst 44 lidí.

Současnost vlašimské požárnické organizace

Přestože za německé okupace veškerý spolkový život ustal, organizace požárního sboru se ve městě udržela, protože měla důležité místo i v civilní obraně. V Květnových dnech roku 1945 tvořila ve městě pořádkovou službu.

Jak už bylo uvedeno, bylo první hasičské skladiště postaveno na školním dvoře v Komenského ulici. Byla to dřevěná kolna, vedle ní pak dvoupatrové dřevěné leziště. Když během let jeho konstrukce shnila, musilo být těsně před okupací odstraněno. Veškerý výcvik členstva se prováděl na školním dvoře.

V roce 1942 vznikl na vlašimské pile požár. Bylo to za krutého mrazu v nočních hodinách, hadice zamrzly a promrzlé motory stříkaček nebylo možno nastartovat. Velitel německé posádky ohrožoval velitele požárního sboru Vojtěcha Podrázkého a zbrojmistra Jana Nohejla i pistolí, neboť nezdar pokládal za sabotáž.

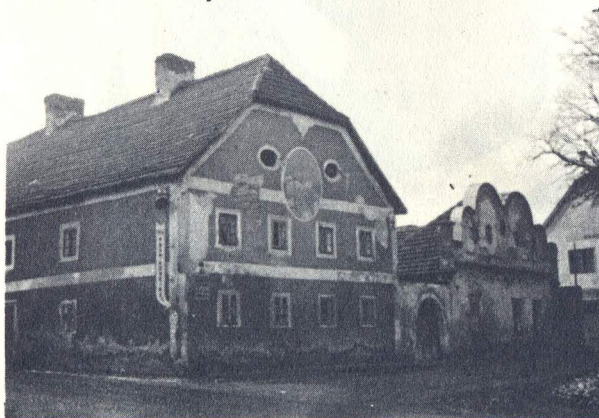
Tato příhoda měla však pro vlašimský požární sbor přece jen jednu výhodu. Německý velitel města nařídil, že se pro hasičské zařízení musí najít vhodná zateplená garáž. Sbor se brzy přestěhoval do velké garáže v objektu u Neubauerů v Benešovské ulici, čp. 330, kde v přístavku byl uvolněn i byt pro zbrojmistra Josefa Kuželu, člena, který v požární ochraně ve Vlašimi se svou manželkou Marií obětavě pracoval po celý život.

Po okupaci se požární sbor snažil vybudovat si vlastní vhodnější zbrojnici. Okresní rolnickou komisí a MNV ve Vlašimi jim byla přidělena v objektu bývalého auersperského velkostatku tzv.

Otevření kult. míst. v I. patře zbrojnice, odměňování zaslouž. brigádníků v červenci 1971.

Špitál a hospoda Drbka u zbrojnice (již demolované).

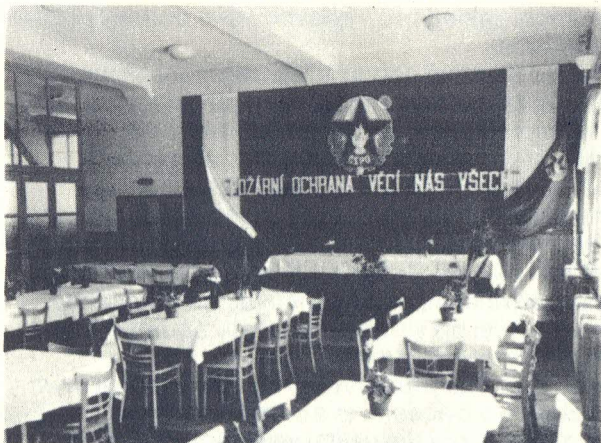

konírna se seníkem a mlékárna. Svépomocí členů byly tyto prostory během necelých dvou let upraveny tak, že konírna se proměnila na garáž a mlékárna v zasedací síň a byt zbrojmistra. Duší celé této akce byl tehdejší velitel Josef Roubal a široký kádr funkcionářů a členů. Bylo zavedeno do části budovy ústřední topení a rozvod vody členem sboru instalátérem Jaroslavem Kronusem, nábytek do zasedací síně zhotovil rovněž člen truhlář Josef Bohata.

Nadšení členů z dařící se práce rostlo. Činnost vzrůstala a ani nové prostory brzy nestačily. Vznikl návrh upravit půdní prostory nad zbrojnicí, které byly kdysi seníkem, později sýpkou obilí. Návrh na

úpravu vypracoval zdarma vlašimský stavitel Václav Müller, který měl během prací i stavební dozor. Na podzim v roce 1958 se započalo s přestavbou v rámci akce Z a za dva roky tu byly zřízeny dva sály o ploše 165 m² s promítací kabinou, šatnou, místností pro občerstvení a sociálním zařízením, současně zřízen i druhý vchod z čela budovy a zavedeno topenářem Antonínem Rainem do všech prostor zbrojnice ústřední topení a podlahy pokryty parketami. Většina prací byla provedena opět svépomocí, celý náklad byl jen 120 000 Kčs. Celou tuto obrovskou akci vedl předseda sboru Jaroslav Hrdina, který do této funkce nastoupil v roce 1956. Není možné vyjmenovat všechny obětavé a nadšené brigádníky, kterými se stali všichni členové požárního sboru, ale alespoň se zmiňme o zedníku Karlu Kroupovi z Domašína, který odpracoval nejvíce hodin, připomeňme i členy závodní organizace ČSPO v Blanických strojárnách Antonína Čecha, Bedřicha Kadlece a další, kteří se pak stali trvale členy městské organizace. Slavnostní otevření bylo v červenci 1961. Dnes těchto sálů využívají nejen požárníci ke své bohaté kulturní a schůzové činnosti, ale i další městské organizace, konají se tu přednášky, školení a hlavně každoroční výstavy. I další zbývající půdní prostory měly být v pozdější době podobným způsobem upraveny, ale plán bytové výstavby v těchto místech počítá se zrušením celého objektu a výstavbou nové požární

Kulturní místnosti v I. patře zbrojnice

zbrojnice v brzké budoucnosti.

Jak vypadalo postupné vybavování sboru moderní technikou po roce 1945 do současnosti:

Do roku 1945 vlastnil požární sbor dopravní auto Praga-Grand se dvěma závěsnými stříkačkami, jednu zn. Smekal, druhou výkonnější tzv.

„červenou“, o níž vzorně pečoval Čeněk Bělina. Během květnové revoluce r. 1945 přivezl bývalý četnický strážmistr Karel Šrámek do Vlašimě autostříkačku Glöckner-Deutz z německého útvaru civilní obrany. Cisterna měla obsah 400 litrů vody a čerpadlo o výkonu 1600 l vody za minutu.

To byl základ moderního vybavení vlašimských požárníků. Další dopravní vůz se stříkačkou Tatra 805 přidělený v roce 1955 měl kabinu pro dopravu mužstva a přenosnou stříkačku PS 8. Autocisterna s kompletním vybavením zn. ZIL ze Sovětského svazu přidělená v roce 1965 měla rovněž výkon 1600 l vody za minutu a nádrž o obsahu 2500 l vody. Další autocisterna Škoda 706 RTO, výměnou za ZILA v roce 1969, má výkon čerpadla 2500 litrů vody za minutu a cisternu na 3500 litrů vody.

Dopravní požární vůz Avie 30 Saviem má přenosné čerpadlo s výkonem 1200 l vody za minutu. Stejný výkon má i autocisterna-kropička Škoda 706 s nádrží na 7000 l vody. Dodatečně byl sboru přidělen i malý speciální automobil Škoda 1203 se stříkačkou PS 12. Mezi další vybavení patří nákladní automobil Praga RN na dopravu materiálu, ruční kovový závěsný vysouvací žebřík do výše 12 m, motorka Jawa 175 pro spojku při požáru a ponorné elektrické kalové čerpadlo na čištění studní a zatopených sklepů. Vybavení je vzorně udržováno a převzato do socialistické péče a stále se doplňuje a modernizuje. Postupem let byl převeden Glöckner-Deutz do Tehova, ZIL do Bystřice u Benešova a Tatra 805 do Pravonína a závěsná stříkačka PS 12 do Libže.

V posledních letech došlo i k organizačním změnám v požární ochraně ve Vlašimi. V roce 1952 vznikl v Blanických strojárnách požární útvar z povolání a v jeho řadách, zvláště na počátku, bylo poměrně hodně členů z dobrovolného požárního sboru ve Vlašimi. Vzhledem k výstavbě výškových domů ve městě bylo třeba zavedení moderní techniky a zkrácení doby zásahu na minimum. Proto na návrh náčelníka KIPO bylo radou MěstNV ve Vlašimi schváleno vytvoření detašovaného pracoviště ve Vlašimi veřejného požárního útvaru v Benešově se dvěma, později se

šesti požárníky z povolání od 1. 12. 1970. Prvním členem tohoto útvaru byl František Kaucký, dalšími Josef Jindrák, Karel Vyhnanek, Jan Kadleček, Miroslav Moudrý, který je i velitelem, Ladislav Burda a později další. Tento útvar ve vlašimské požární zbrojnici převzal i veškerou dosavadní techniku. Mezi tímto novým útvarem i dosavadním dobrovolným požárním sborem byla a je dobrá vzájemná spolupráce, která se projevuje nejen při zásazích, ale při veškeré činnosti. Proto i nadále vyhlásování větších požárů se provádí sirénou a akcí se účastní členové obou útvarů.

Dobrovolný požární sbor si z vlastních prostředků a za pomoci MěstNV ve Vlašimi opatřil vlastní techniku. Požární stříkačku PS 12, ponorné elektrické čerpadlo, nákladní automobil a autocisternu kropičku a terénní automobil M 461. Úspěšnou spoluprací obou útvarů dokumentují nejmýstižněji dosažené výsledky, za které dostal požární sbor čestná uznání MěstNV ve Vlašimi, ONV v Benešově, SKNV i orgánů ČSPO. Důležitou stránku života každé organizace, tedy i vlašimských požárníků, tvoří její finanční zajištění. Náklady na represivní činnost jsou hrazeny z rozpočtových prostředků MěstNV ve Vlašimi. Na vlastní činnost organizace však musí i dnes členové organizace vydělávat, a to jak na kulturní činnost, dětské kroužky požární ochrany, tak i na další doplňování výstroje a výzbroje, na

péči o členy i další zvelebování a úpravy kulturních místností požární zbrojnice. Především je to provádění demolic ve městě pro plánovanou novou bytovou výstavbu, k jejichž provádění se požární sbor zavázal. Tak byly asanovány domy v okolí požární zbrojnice, starý špitál, kovárna, školka, panské stodoly a domy v Komenského ulici, Na tenise i objekty bývalého dvora velkostatku s kasinem a pila. Velmi náročnou akcí byla demolice panského špýcharu, v jehož sousedství již stál nový čtyřpatrový panelový dům. V současné době je odstraňováno přes 20 domů ve Vlasákově ulici a v ul. Na potoce, kudy povede přeložka státní silnice. Celková hodnota díla, kterou už členové vykonali, se blíží čtyřem miliónům Kčs. Z výtěžku těchto akcí se doplnilo vybavení požárního sboru a vytvořil

Průčelí budovy požární zbrojnice s požární technikou v r. 1976.

Část Komenského ulice před demolicí.

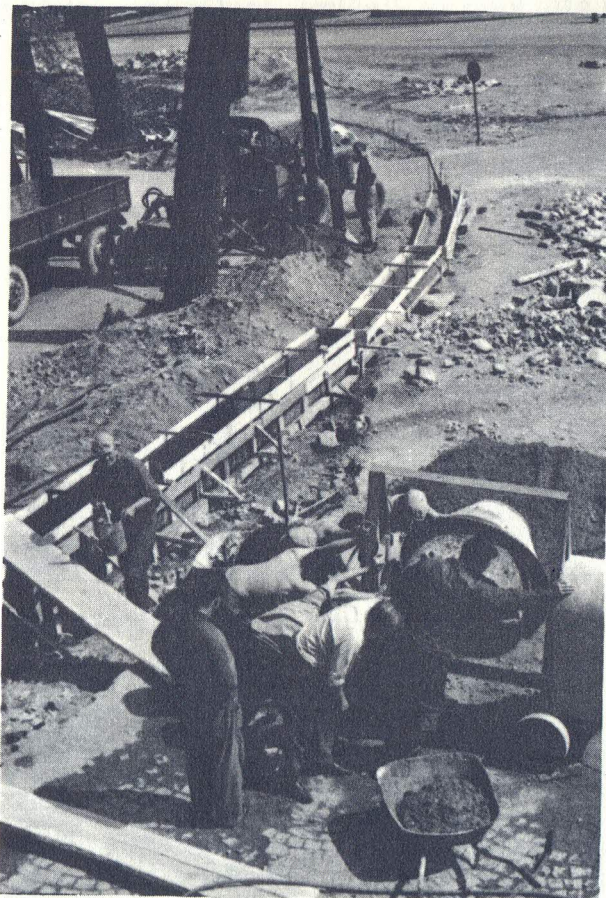

Ulice Čsl. armády – dolní část před demolicí.

finanční základ pro výstavbu nové budovy požární zbrojnice. Ovšem členové nebourají jenom staré. Pomohli likvidovat polomy v městském parku a pracovali v něm při nových úpravách, v letním kině zabudovali všechny lavičky, vrata a zábradlí, udržují všechny lavičky v městském parku, instalovali nový kovový plot u zámeckého parku. Členové odpracovali řadu brigádnických hodin na akcích Z – vodní nádrži ve Vorlině, prodejně ve Vlasákově ulici, na dokončovacích pracích na nové škole, při výzdobě města i v soustavné péči o svěřený majetek sboru. Kromě těchto prací zvyšují členové pravidelným školením a cvičením své odborné schopnosti. Tím vším se vytvořil mezi nimi velmi dobrý kolektiv,

Stavba plotu okolo přední části parku.

Demolice a nová výstavba – vzájemné soupeření.

Pila a špýchar před demolicí.

v němž stojí jeden za druhým a vzájemně si pomáhají, takže je mezi členy opravdové bratrské pouto.

Náročné a odpovědné úkoly požární ochrany vyžadují i výchovu nových kádrů, odborně připravených a pro věc nadšených. Proto vlašimští požárníci začali s plánovitou výchovou mládeže už v roce 1955, kdy učitel Bedřich Zapletal zahájil činnost zájmového kroužku mladých požárníků z obou vlašimských základních devítiletých škol. Jeho spolupracovníky byli: Vojtěch Křiváček, Josef Roch st., Miroslav Moudrý, František Kaucký ml., Jaroslav a Miroslav Roubalovi, František Šprysl a další.

Schůzky a cvičení se konaly každé pondělí odpoledne buď v malé zasedací síni nebo v garáži zbrojnice, za cvičiště sloužila louka v parku u Znosimské brány, kam byly děti dopravovány požárnickým vozem. Kroužek používá i malé stříkačky PS 2, která byla pro tento účel zakoupena. Jednota opatřila pro všechny děti uniformy a pro zimní období hry apod. Kroužek nacvičuje i besídky pro členy a jejich děti. K největším úspěchům tohoto kroužku patří čestné umístění v různých oblastních a okresních soutěžích mladých požárníků. Dokladem velmi dobré a soustavné práce je první místo v krajské soutěži na Mělníce r. 1963 a druhé místo v krajské soutěži v Lysé nad Labem.

Nová výstavba pokračovala ihned za demolicemi – objekt OPP u zbrojnice.

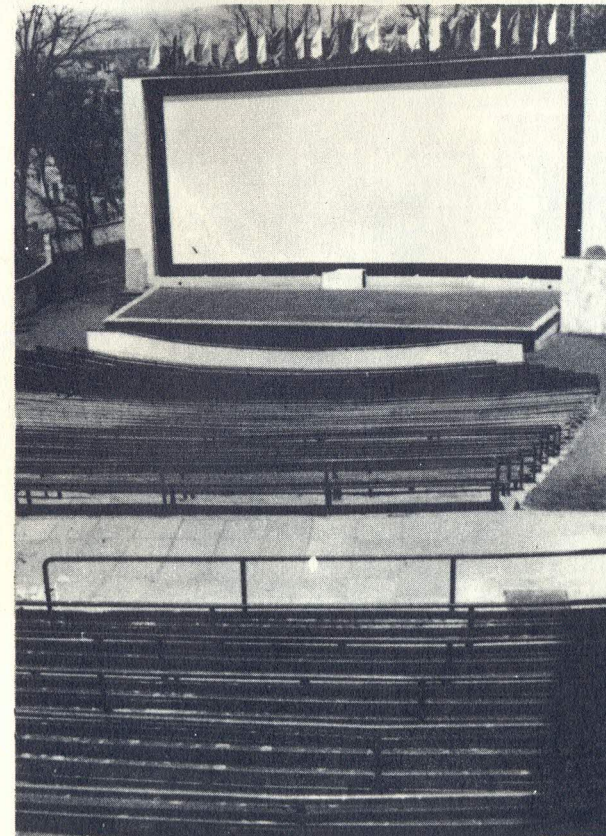
Každoročně zajišťují členové kroužku i žňové hlídky kolem železniční trati u Řimovic a Znosimi. Zachránili tu našemu národnímu hospodářství svými pohotovými zásahy velké hodnoty. Za odměnu za dobrou práci se pro členy kroužku konají každoročně autobusové zájezdy po Čechách. Po řadu let byly vysílány jedno až dvě děti do krajských táborů ČSPO. V roce 1975, když byla ve Vlašimi otevřena nová základní devítiletá škola na Vorlině, byl v ní založen pionýrský oddíl mladých požárníků Plamen. Jeho vedoucími a instruktory jsou Ivana Kaucká, Zdeněk Zíval ml., Karel Brýla, František Kaucký a Zdeněk Zíval st. Oddíl se přihlásil do

celostátní hry Plamen, stejně jako oddíly Bedřicha Zapletala, Josefa Jindráka a Karla Vyhnánka. V rámci okresu se pět vlašimských přihlášených kolektivů umístilo na nejpřednějších místech. Práce s mladými požárníky je velmi náročná, ale důležitá a veškeré orgány ji po zásluze oceňují. Stav členstva se neustále mění, mladých přibývá, staří, kteří se sborem prožili desítky let, postupně odcházejí. Aby jejich bohaté vzpomínky nezanikly, bylo zorganizováno několik besed se staršími členy, při nichž jejich bohaté vzpomínky byly zachyceny na magnetofonové pásky. Besedy organizoval a vedl Vojtěch Kriváček. Zavzpomínali členové Josef Semerád, Josef Kužel,

František Vlasák, Josef Bohata, Antonín Winkelhöfer, Alois Hrdina, František Walter a další. Je zajímavé a pro mladší i velmi poučné poslouchat, jaký býval život mezi členy, podmínky pro přijetí do sboru, způsob zásahů při požárech apod.

Pravidelnými každoročními akcemi, které sboru přinášejí průměrně 20–30 tisíc Kčs zisku, je sběr kovového šrotu, pořádaný v rámci jarního a podzimního úklidu města. Každoroční závazek je vysoko překročen, průměrně ročně sebrali a odevzdali vlašimští požárníci až 80 tun této potřebné suroviny. Tím se pomáhá nejen našim hutím a zlepšuje životní prostředí ve městě, ale získané finanční prostředky používá organizace na pořádání kulturních a společenských akcí pro členstvo a děti.

Letní kino ve Vlašimi – lavičky zhotovené členy sboru.

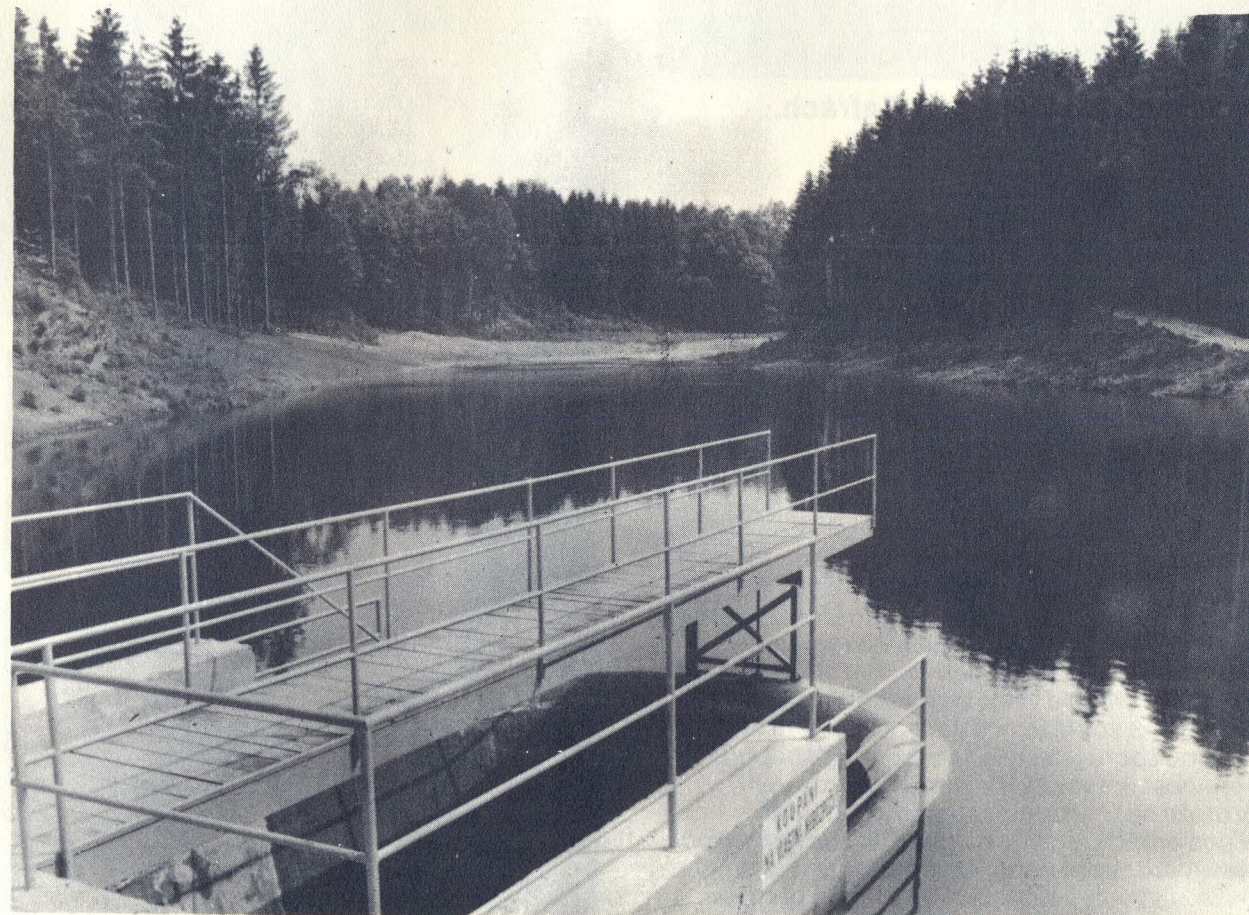
Demolice domů ve Fučíkově ulici.

Pro život členů jsou totiž velmi důležité společné kulturní a zábavní akce, kde se navzájem poznávají, baví a sžívají. Vedle přednáškových večerů jsou to členské schůze se zábavným a hudebním programem i tancem, oslavy MDŽ, vánoční besídky s nadílkou pro děti, ale i každoroční zájezdy. První výlety bývaly jednodenní, postupně se prodlužovaly až na čtyřdenní. Dá se bez nadsázky říci, že byla navštívena kromě nejvýchodnějšího cípu republiky všechna významná místa. Nejhezčí vzpomínky mají účastníci na zájezd do Vysokých a Nízkých Tater, na Oravu a Jánošíkův kraj, jižní Slovensko, Jeseníky, jižní Moravu apod. Několikrát byli členové i v NDR, v lázeňské oblasti

Polska za hraničním přechodem v Bělovsi a připravují se plány na další místa. Velikou oblibu zvláště mezi staršími členy si získaly jednodenní zájezdy po Podblanicku a Benešovsku s vlastivědnou náplní.

Jak už bylo v poznámce z kroniky uvedeno, konal se 24. února 1878 první spolkový ples. Měl veliký úspěch, i když byl pořádán jen pro pozvané, a stal se základem každoročních tradičních plesů, které vedle významu společenského měly vždy i značný význam finanční. Na jejich přípravě se podílí prakticky všechno členstvo např. i tím, že každou vlašimskou rodinu uniformovaní členové osobně navštíví a pozvou. Plesy se konají v sálech tělocvičny Spartaku a návštěvnost je tak veliká, že

Vodní nádrž Vorlina (i pracoviště našich členů).

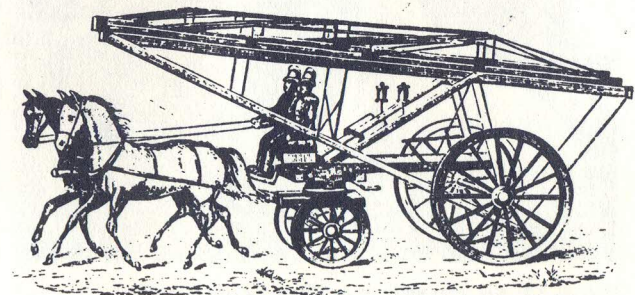
Na výletě ve Vysokých Tatrách.

musily být zavedeny místenky. Jako většina městských spolků v minulosti, tak i vlašimští požárníci vytvořili vlastní divadelní soubor, ve kterém vypomáhali i členové jiných organizací. Z nejoblíbenějších herců je třeba připomenout alespoň Františka Muziku, Josefa Kamarýta, Boženu Lejčkovou, Antonína Zemana a další. Po II. světové válce však divadelní činnost sboru úplně přestala.

Významnými společenskými akcemi před druhou světovou válkou byla veřejná požární cvičení. Stalo se tradicí, že se jich zúčastnili členové sborů z nejbližšího okolí. Chodávalo se společně pěšky i s hudbou, jezdilo se na vyzdobených žebříňáčích apod. Tak se prohlubovala bratrská spolupráce požárních sborů i přátelství jejich členů. Proto pro každou obec byla tato cvičení významnou slavností a účastnili se jich všichni občané. Po druhé světové válce byla veřejná cvičení nahrazena soutěžemi o nejlepší požární družstvo. U členů sboru jsou tyto soutěže velmi populární, veřejnost jim však věnuje méně pozornosti, protože nedovedou občany tolik upoutat. V posledních letech se u příležitosti stých výročí zakládání sborů nebo otevírání nových zbrojnic pořádají srazy požárníků. Při nich se předvádí

Pozvánka na hasičský ples z roku 1900.

100. narozeniny nejstaršího člena a občana Václava Plevy. Zdravice předsedy SKNV ing. Buriana.

nejmodernější technika, soutěží i pionýrské a zájmové kroužky požární ochrany apod. Při této příležitosti nelze opominout vzácné životní jubileum nejstaršího člena požárního sboru a současně nejstaršího občana města Vlašimě Václava Plevy z Vlasákovy ul. č. p. 155. Narodil se dne 4. září 1872, tedy ještě pět let před založením požárního sboru a zemřel ve Vlašimi ve stáří necelých 102 let.

Do 100 let byl stále činný, účastnil se všech výročních členských schůzí a neopomněl nikdy na 1. máje podívat se ke zbrojnici, než vyšli požárníci do průvodu.

Ke 100. výročí narození byl pozván se členy své rodiny do svatební síně Městského národního výboru ve Vlašimi, kde byl přijat funkcionáři MěstNV v čele s předsedou Janem Ptáčkem, přijeli i další funkcionáři předseda SKNV ing. Burian, vedoucí tajemník OV KSČ Benešov Josef Podhorský, předseda ONV Václav Škorpa a další členové MěstV KSČ, MěstV NF a MěstNV.

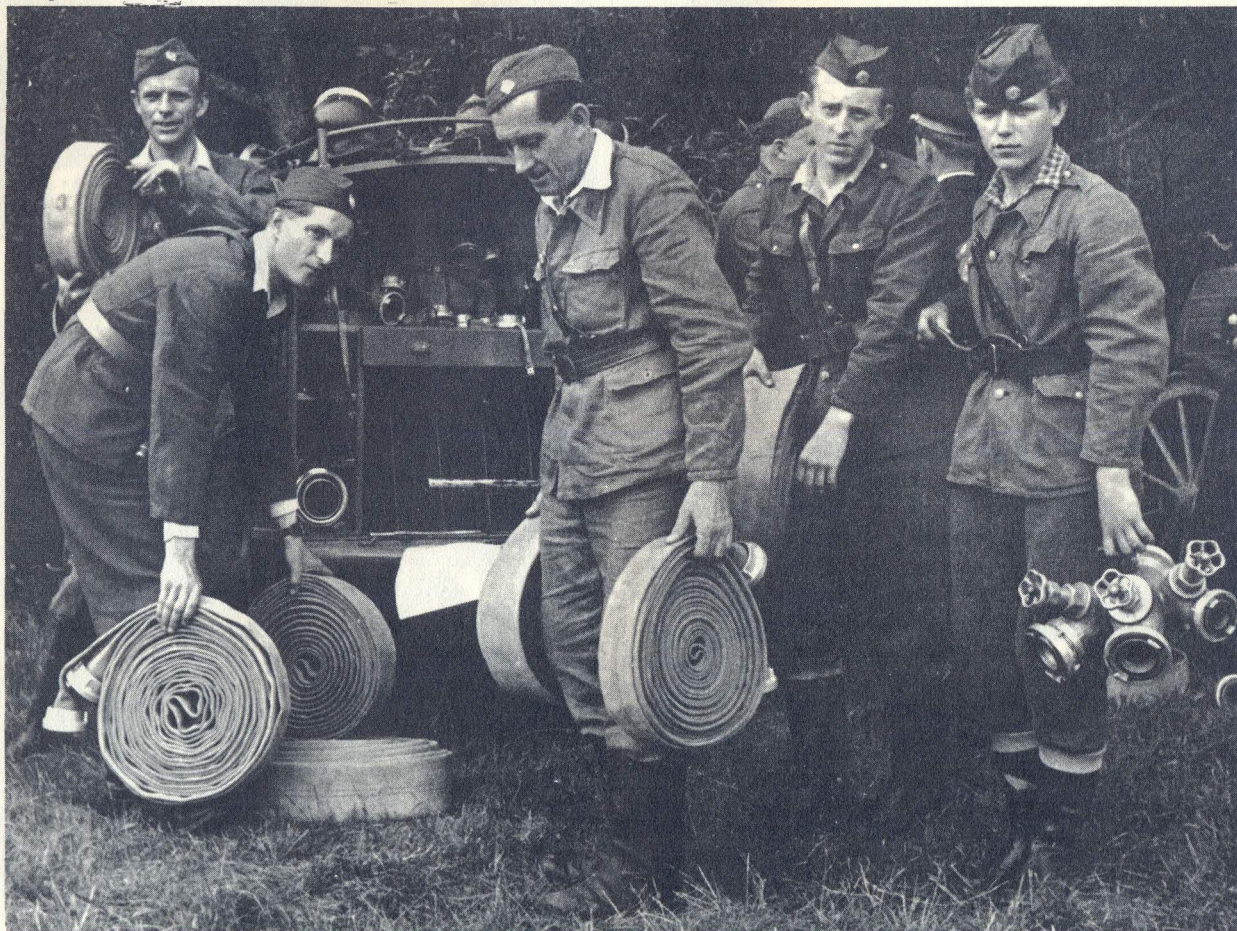
Do svatební síně přišli i zástupci místních podniků a institucí s blahopřáním a mnoha dary. Po skončení slavnosti ve svatební síni MěstNV byl společný oběd s jubilantem v zámecké restauraci. Večer byla svolána slavnostní schůze požárního sboru, které se zúčastnila podstatná část aktivních členů požárního sboru včetně příslušníků jejich rodin, předseda Federálního výboru Čs. svazu požární ochrany pplk. dr. Řepiský, předseda OV ČSPO Václav Terešák a jubilant Václav Pleva se svou dcerou Marií Olivovou. Ve slavnostním projevu předsedy organizace byl vyzdvihnut život a práce Václava Plevy a předán mu dar. Poté pozdravil Václava Plevu v srdečném projevu předseda ÚV ČSPO pplk. dr. Řepiský a popřál mu mnoho zdraví do dalších let. V družné zábavě, která následovala, byl Václav Pleva středem pozornosti, dokázal sám za blahopřání poděkovat a zmínil se i krátce o svém životě i činnosti v požárním sboru.

Nedožil se již svých 102. narozenin, zemřel 19. 4. 1974 ve Vlašimi a byl pohřben na novém vlašimském hřbitově.

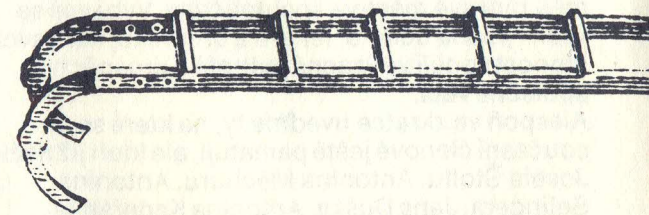
Při vzpomínkách se vybavují jména těch, kteří aktivně svou prací pomáhali k dobrému jménu požárního sboru ve Vlašimi. Ať jsou to již vzpomnutí zakládající členové sboru, tak i ti,

Příprava na soutěž v Českém Šternberku.

Soutěž o nejlepší požární družstvo – Český Šternberk – družstvo starších.

kteří jsme již znali osobně nebo z doslechu nebo jako členy, kteří pro stáří již nemohli aktivně v organizaci pracovat.

Vždyť to byli lidé, kteří vyšli především z řad dělníků, drobných živnostníků a zemědělců, kteří měli rádi své město a spoluobčany. Vybavují se však i jména učitelů, lékařů a úředníků, kteří svou činnost spojili ve vzácné jednotě k prospěchu společné věci.

Alespoň ve zkratce uvedme ty, na které se současní členové ještě pamatují, ale kteří již nežijí:

Josefa Štolfu, Antonína Měchuru, Antonína Selingera, Jana Duška, Antonína Kadeřábka, Františka Navrátila, Františka Krejšího, Josefa Bártu, Antonína, Jindřicha a Františka Kratochvílvy, Josefa a Marii Kuželovy, Josefa Kužela, Josefa Roštíka, Antonína Jindru, Karla Muziku, MUDr. Františka Losenického a MUDr. Antonína Vyskočila, Karla a Jindřicha Neubauerovy, Jana Bureše, Adolfa Novotného, Antonína Novotného, Antonína Nerada, Čeňka Bělinu, Aloise Peteru, Františka Moudrého, Františka Veselského, Josefa Roubala, Ladislava Fouska, Františka Kaucého, Josefa Řihu, Františka Soukupa a další.

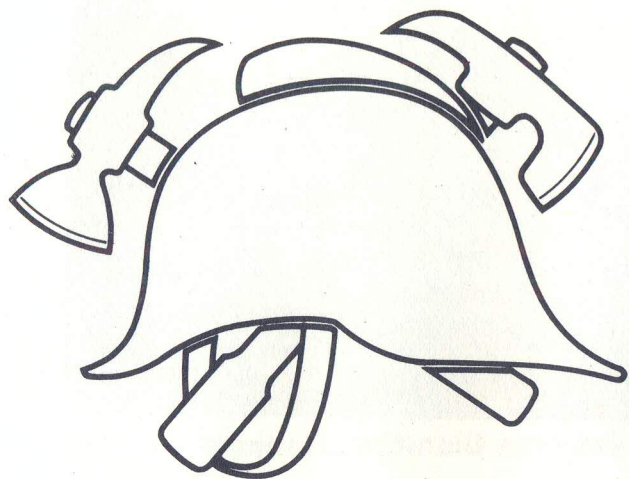
Družstvo mladých požárníků v r. 1961.

Okresní soutěž v Divišově.

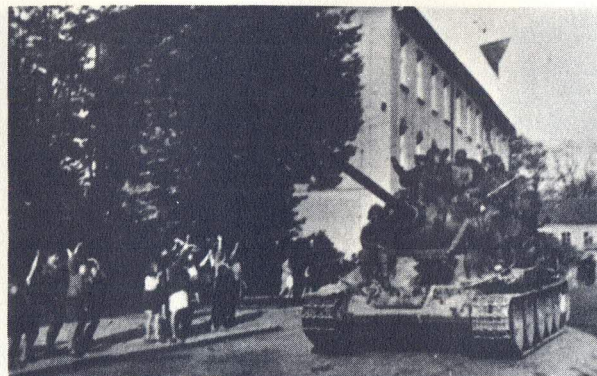
Funkcionáři hasičské župy podblanické.

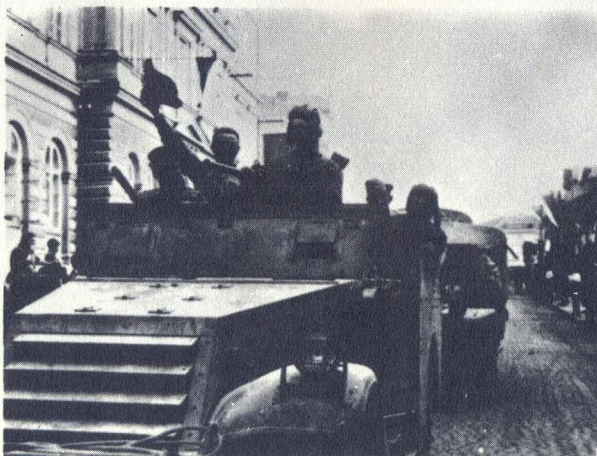

V závěrečné kapitole si připomeňme politicko organizační činnost sboru i veřejné zapojení členstva od okupace až do dnešních dnů. V posledních měsících okupace byla zřízena stálá služebna požárního sboru v budově školy v Komenského ulici čp. 41 a později v tzv. Krausově továrně na Žižkově náměstí, č. p. 119. Zde ve stálých službách se střídali všichni členové našeho sboru. V posledních dnech okupace pak vykonávali i pořádkovou službu zvláště ve dnech, kdy městem procházeli a projížděli němečtí uprchlíci v typických vozech tažených koňmi. V revolučních dnech pak se účastnili odbrojení

První sovětský tank ve Vlašimi.

Jeden z prvních obrněných vozů ve Vlašimi.

německých vojáků především v prostoru Žižkova náměstí.

Prvé dny revoluce zastihly naši organizaci připravenou. Členové se dobrovolně hlásili do práce i do funkcí a těšili se, že v novém uspořádání a podmínkách se i požární ochrana dostane na vyšší úroveň.

V prvním revolučním Okresním národním výboru ve Vlašimi byl funkcionář požárního sboru Alois Hrdina. Členy místní a okresní rolnické komise se stali další naši členové Josef Kužel a František Moudrý. Tyto komise sehrály velkou úlohu při konfiskaci a parcelaci velkostatku ve Vlašimi. Členové pracovali v různých politických stranách, ale jak odpovídalo složení členstva, ponejvíce v komunistické straně a straně soc. demokratické. Do roku 1948 šla již organizace pevně stmelená, přihlásila se plně k činnosti obrozené Národní fronty, a proto i únorové dny v roce 1948 přinesly spíše uklidnění a touhu po další práci než nějaké politické spory.

Obdobně si počínali členové při zakládání dalších organizací požární ochrany v menších obcích bývalého okresu Vlašim, kam zajížděli ať již jako funkcionáři OV ČSPO, tak instruktoři našeho požárního sboru. Když se postupem doby vytvořila okresní inspekce požární ochrany, stali se jejími orgány členové našeho požárního sboru František Hromas, František Váňa a Alois Hrdina. Rovněž tak v čele okresní organizace požární ochrany stáli po řadu let naši členové Josef Roubal a František Jindáček.

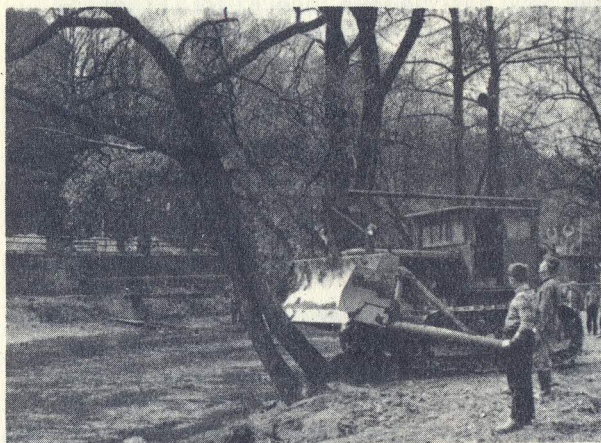
Ačkoliv v posledních desetiletích nedošlo již nikdy ve městě k plošnému požáru většího počtu domů, přece jsou i tato léta zaplněna velkými požáry i jinými neštěstími.

Tak již v roce 1945 nastal velký požár ve skladišti benzínu v Domašíně-Bruku, kde ohnivá záře hořícího benzínu byla vidět až v Benešově. V roce 1950 to byl velký požár lesa u Kácova, v následujících letech požáry lesa okolo trati v Českém Šternberku, v roce 1947 požár Kudrnova mlýna ve Zdislavicích, v roce 1948 v době novoročních svátků požár objektu státního statku na Štamberku i pozdější velké požáry především zemědělských objektů – kravína v Libži, opakovaných požárů objektů Státního statku Divišov na Šternově, Dolanech, Třeběšicích, objektu dvora v Nesperách, požáry stohů

1877 1977

Regulace Blanice v „Podskalí“.

Stavba plotu okolo přední části parku.

v Divišově a v předloňském roce opět velký požár lesnatých strání u Kácova. V roce 1975 nastala opět veliká průtrž mračen a povodeň, obdobná roku 1888, která po rozvodnění potoka Bolinky znovu postihla ulici Na potoce. Prudký proud tu strhl značnou část štěrkové vozovky, materiál doplavil až do prostoru začínající Vlasákovy ulice a konce Žižkova náměstí, kde pak zácpa bránila vodě v odtoku a ta způsobila velké škody v zatopených domech a skladech v této části. Při průtrži byla zcela zatopena v hořejší části města v Lidické ulici provozovna OPP-kovo u Holadů v čp. 566, kde voda stála až 1,5 m vysoko a zatopila všechny stroje, a v ulici Lidické v prostoru od přejezdu trati k benzinové čerpací stanici strhla

Požár mazutu u nádraží.

Lávka přes Blanici u „Radnice“.

Kácení starých lip u kostela.

z části vrchní asfaltovou vozovku. Voda, hrnoucí se z polí na Spravedlnosti, zatopila všechny sklepy a studně v ulicích na Kolonii. Ještě třetí den po průtrži mračen jezdili členové sboru čerpat vodu ze sklepů a studní, které se pro vysokou spodní vodu stále zatápěly. Dravý proud postihl i sklad okr. stavebního podniku, kde odplavil více jak 100 m³ říčního písku.

Do doby, než byla provedena regulace řeky Blanice v průtoku městem, byl každoroční příchod jara, spojený s táním sněhu a odchodem ledů, doprovázen několika denní hlídkovou službou okolo vody, zvláště v prostoru od mostu ke Kulíkovu mlýnu, kterým téměř každoročně padla za obětí dřevěná lávka u radnice a zatopeny domy v Podskalí a na dolní části Žižkova náměstí, kde se doprava prováděla jen po lodičkách nebo po dřevěných vorech. Nejhorší bylo, když se hnuly

ledy v noci. I v těchto těžkých podmínkách bylo nutno přesekávat kry a rozrušovat i pomocí pyrotechniků z Blanických strojírén souvislé plochy ledu, aby se urychlil jejich odchod a zatopení se zkrátilo na minimum. Do stávající budovy staré radnice čp. 121 se musilo často ještě nad kamenný práh u schodiště do kanceláří dávat prkno a hadry, aby alespoň vchod byl uchráněn, když níže položené místnosti byly zatopeny. Pokud došlo k odchodu ledů ve dne a kry nebyly příliš veliké, byla to krásná podivaná spojená s radostí z toho, že zima odchází.

Sotva opadla voda, zas každoročně naši členové i za poměrně vysokého stavu vody obnovovali lávku, aby občané z „Podskalí“ nemusili na náměstí a ke studni u Poláček obcházet až po mostě.

MěstNV ve Vlašimi řadí právem členy Svazu požární ochrany k neaktivnějším složkám Národní fronty ve Vlašimi a jejich práci při každé příležitosti hodnotí. Vždyť kromě ochrany majetku před zhoubným živlem mají členové i významný podíl při budování našeho města.

Výrazným znakem dobré spolupráce s Městským národním výborem ve Vlašimi a orgány Národní fronty byla i účast našich členů v národním výboru.

Členové požárního sboru nebyli jen členy komisí nebo aktivů MěstNV, ale členy pléna a někteří po několik období i členy rady MěstNV. V těchto funkcích se od roku 1945 vystřídali Josef Kužel, František Moudrý, Alois Hrdina, Miloslav Rošík, František Kaucký ml., Josef Slabý, Antonín Čech, Miroslav Roubal, Miroslav Moudrý, František Walter, Karel Vyhnanek, Stanislav Machata a Miloslav Maštaliř. I ve volbách v r. 1976 byli zvoleni naši tři aktivní členové do funkcí poslanců MěstNV a to Miroslav Moudrý, Miloslav Maštaliř a Karel Vyhnanek. Sbor si velmi váží i toho, že našimi členy se stali i uvolnění funkcionáři MěstNV František Dytrt, Josef Vaněček a Jan Lažan.

V době, kdy se začínalo s některými úpravami ve městě v akci „Z“, začala se provádět jedna, na tehdejší dobu bez mechanizace velká akce, kanalizace v Jiráskově ulici ve Vlašimi, kde se vše kopal ručně. A právě několika brigádami členů požárního sboru se postup prací podstatně urychlil.

Velkou pomocí městu bylo i pokácení přestárých lip na prostranství u Pionýrského domu. Tato

Návštěva předsedy Federál. Ústřed. výboru ČSPO pplk. Dr. Řepiského na výroční schůzi ve zbrojnici.

v slavnostním průvodu na 1. máje

náročná akce se stala i terčem značné kritiky občanů, protože lípy se porážely již vyrašené. Ale po definitivní úpravě celého prostoru se názor občanstva rychle změnil a akce, na které jsme měli podstatný podíl, byla nakonec velmi kladně hodnocena.

Po všechna léta účastní se všichni členové i děti z požárnických kroužků ve stejnokrojích prvomájových průvodů i slavnostních akcí, pořádaných ve výročních dnech osvobození. Do všech se zapojuje vždy i hodně členů z řad sousedních požárních sborů, takže každý rok jsou **v slavnostním průvodu na 1. máje**

tyto slavnosti současně velkou přehlídkou členstva.

Každoročně je věnována velká péče přípravě výroční členské schůzi, které se po okupaci konaly v restauraci Na poště, v hotelu Blaník a v restauraci Na Nové. Od roku 1961 se již pravidelně obývají v kulturních místnostech požární zbrojnice.

Těchto výročních schůzí se zúčastňují zástupci všech požárních sborů v okrsku i hosté z jiných sborů, především z Čechtíc a Benešova. Dobře připravené schůze se staly i vzorem pro jednání v těchto menších organizacích.

1877 1977

Činovníci sboru od založení sboru až do současnosti.

Starostové – předsedové:

Neubauer Jindřich, stavitel
ing. Neubauer Jindřich ml.
MUDr. František Losenický
Muzika Karel
Veselský František
Roubal Josef
Hromas František
Křiváček Vojtěch
Hrdina Jaroslav od r. 1956 dosud

Velitelé:

Neubauer Karel
Balík Jan
Roštík Josef
Petera Alois
Selinger Antonín
Podrázký Vojtěch
Roubal Josef
Fousek Ladislav
Moudrý Miroslav od r. 1962 dosud

Jednatelé:

Roštík Karel
Petera Alois
Muzika Karel
Hrdina Alois
Josef Macák
Kaucký František
Pěnkavka František od r. 1958 dosud

Pokladníci – hospodáři:

Neubauer Karel
Walter František – od roku 1946 dosud

Výbor organizace v roce 1976:

předseda	Hrdina Jaroslav	VP 2. stupně, Za příkl. práci
místopředseda	Roubal Jaroslav	VP 2. stupně, Za příkl. práci, Vzorný strojník
velitel	Moudrý Miroslav	VP 2. stupně, Za příkl. práci, Vzorný strojník
jednatel	Pěnkava František	VP 2. stupně, Za příkl. práci
pokladník	Walter František	VP 3. stupně, Za příkl. práci
mat. techn. ref.	Machata Josef	VP 2. stupně, Za příkl. práci
	Roubal Miroslav	VP 2. stupně, Za příkl. práci, Vzorný strojník
ref. prevence	Vyhnánek Karel	VP 2. stupně
ref. mládeže	Zapletal Bedřich	VP 2. stupně, za činnost s mládeží
	Kaucký František	VP 2. stupně, Za příkl. práci, Vzorný strojník
matrikář	Machata Stanislav	VP 2. stupně, Za příkl. práci
ref. mas. výchovné práce	Zrno Miroslav	VP 2. stupně, Za příkl. práci
referent pro CO	Čech Antonín	VP 2. stupně, Za příkl. práci
organizační ref.	Krejčí Antonín	VP 2. stupně, Za příkl. práci
ref. žen	Roubalová Božena	
Revizní komise:		
předseda	Winkelhöfer Antonín	VP 2. stupně, Za příkl. práci
členové	Burdá Miroslav	VP 2. stupně
	Filas Ladislav	VP 2. stupně
	Janák Josef	VP 2. stupně, Za příkl. práci
	Kadlec Bedřich	VP 2. stupně, Za příkl. práci
	Slabý Josef	VP 2. stupně, Za příkl. práci
	Zíval Zdeněk	VP 2. stupně, Za příkl. práci
Nositelé VP 1. stupně	Terešák Václav	
	Vlasák František	
	Srb Jiří	

Seznam členů svazu požární ochrany Vlašim.

A	Andrášík Jan	Vlašim, Komenského 14671964	
B	Bárta Stanislav	Vlašim, Na pile 1299	1960
	Bárta Stanislav ml.	Vlašim, Na pile 1299	1973
	Beneš Jan	Vlašim, Zahradní 316	1948
	Bludský Václav	Vlašim, Fučíkova 31	1951
	Bohata Josef	Vlašim, Velíškova 1082	1942
	Boštička Jaroslav	Vlašim, Luční 765	1970
	Burda Miroslav	Vlašim Smetanova 1216	1951
	Brzek Václav	Vlašim, Fučíkova 1300	1966
C	Blažejovský Antonín	Vlašim, Obora 671	1973
	Čech Antonín	Vlašim, Rudá 635	1946
	Čermák Emanuel	Vlašim, Poděbradova 286	1961
	Černík Jan	Vlašim, Havlíčkova 773	1950
	Červ Karel	Vlašim, Na Rámě 189	1933
	Cuchý Stanislav	Vlašim, Dobrovského 826	1974
D	Drož Josef	Vlašim, Na pile 1296	1923
E	Dobiáš František	Vlašim, Anny Roškotové 1355	1973
F	Dvořák Josef	Vlašim, Fučíkova 398	1956
	Exner Karel	Vlašim, Anny Roškotové 1346	1971
	Filas Ladislav	Vlašim, Lidická 461	1946
	Fišer Václav	Vlašim, Ratajská 540	1952
	Fousek Jiří	Vlašim, Nezvalova 594	1973
G	Gavura Štefan	Vlašim, Lidická 384	1972
	Groček Jan	Vlašim, Blanická 497	1952
H	Hameta Václav	Vlašim, Gottwaldova 986	1953
	Háza Josef	Vlašim, Dolnokralovická 1292	1947
	Houdek Augustin	Vlašim, Smetanova 1155	1965
	Horák Jaroslav	Vlašim, Fučíkova 400	1953
	Horálek Josef	Vlašim, Zámecká 1489	1973
	Hrdina Alois	Vlašim, Mánesova 608	1923
	Hrdina Jaroslav	Vlašim, Lidická 402	1946
	Hrdina Jan	Vlašim, Lidická 402	1965
	Hrdina Karel	Vlašim, Žižkovo nám. 131	1951

CH

J

K

Hromas František	Vlašim, Prokopova 435	1951
Hrubeš František	Vlašim, Fučíkova 814	1958
Hrma Čeněk	Vlašim, Zápotockého 988	1968
Chramosta Bohumil	Vlašim, Obora 965	1956
Chramosta Jaroslav	Vlašim, Anny Roškotové 1350	1963
Chlumský Václav	Vlašim, Mánesova 581	1969
Janák Josef	Vlašim, Březovského 1138	1937
Janák Jaroslav	Vlašim, Březovského 1138	1960
Janák Miloslav	Vlašim, Dobrovského 1359	1960
Jarolím Karel MUDr.	Vlašim, Bož. Němcové 947	1951
Ječmínek Jaroslav	Vlašim, Jiráskova 923	1956
Ječmínek Jan	Vlašim, Navrátilova 995	1950
Jeřábek Antonín	Vlašim, Žižkovo nám. 142	1938
Jindáček František	Vlašim, Gottwaldova 987	1948
Jindrák Josef	Vlašim, Alšova 613	1956
Jindrák Zdeněk	Vlašim, Alšova 614	1972
Kadlec Bedřich	Vlašim, Nerudova 789	1957
Kala Ludvík	Vlašim, Rudé armády 330	1955
Kadleček Jan	Vlašim, Lidická 301	1964
Kadleček Václav	Vlašim, Žižkovo nám. 119	1951
Karlovský Ludvík	Vlašim, Vorlína 568	1953
Karas Jaroslav	Vlašim, Sukova 1212	1962
Karda Eduard	Vlašim, Dolnokralovická 1292	1956
Kaučký František	Vlašim, Žižkovo nám. 141	1949
Kehar Jaroslav	Vlašim, Fučíkova 302	1947
Klouček Bohumil	Vlašim, Dolnokralovická 1294	1959
Kopecký Antonín	Vlašim, Radnická 118	1964
Kopecký Antonín	Vlašim, Radnická 118	1937
Kopecký Zdeněk	Vlašim, Radnická 118	1973
Kopecký Václav	Vlašim, Žižkovo nám. 252	1946
Krejčárek Stanislav	Vlašim, Komenského 1412	1954
Krejčí Antonín	Vlašim, Na Rámě 188	1946
Krunert Jaroslav	Vlašim, Rudé armády 87	1951
Kubr Zdeněk	Vlašim, Prokopova 426	1954
Kuklík František	Vlašim, Alšova 609	1951
Křiváček Vojtěch	Vlašim, Za hřištěm 216	1948
Kadleček Miroslav	Vlašim, Fučíkova 1301	1951
Kadlec Karel	Vlašim, Žižkovo nám. 141	1969
Kadeřábek Bohumil	Vlašim, Fučíkova 398	1947
Krčh Karel	Vlašim, Vítězného února 1344	1947
Kulík František	Vlašim, Vlasákova 333	1954
Krajíček Josef	Vlašim, Dolnokralovická 1294	1965

Vlašim, Prokopova 435	1951
Vlašim, Fučíkova 814	1958
Vlašim, Zápotockého 988	1968
Vlašim, Obora 965	1956
Vlašim, Anny Roškotové 1350	1963
Vlašim, Mánesova 581	1969
Vlašim, Březovského 1138	1937
Vlašim, Březovského 1138	1960
Vlašim, Dobrovského 1359	1960
Vlašim, Bož. Němcové 947	1951
Vlašim, Jiráskova 923	1956
Vlašim, Navrátilova 995	1950
Vlašim, Žižkovo nám. 142	1938
Vlašim, Gottwaldova 987	1948
Vlašim, Alšova 613	1956
Vlašim, Alšova 614	1972
Vlašim, Nerudova 789	1957
Vlašim, Rudé armády 330	1955
Vlašim, Lidická 301	1964
Vlašim, Žižkovo nám. 119	1951
Vlašim, Vorlína 568	1953
Vlašim, Sukova 1212	1962
Vlašim, Dolnokralovická 1292	1956
Vlašim, Žižkovo nám. 141	1949
Vlašim, Fučíkova 302	1947
Vlašim, Dolnokralovická 1294	1959
Vlašim, Radnická 118	1964
Vlašim, Radnická 118	1937
Vlašim, Radnická 118	1973
Vlašim, Žižkovo nám. 252	1946
Vlašim, Komenského 1412	1954
Vlašim, Na Rámě 188	1946
Vlašim, Rudé armády 87	1951
Vlašim, Prokopova 426	1954
Vlašim, Alšova 609	1951
Vlašim, Za hřištěm 216	1948
Vlašim, Fučíkova 1301	1951
Vlašim, Žižkovo nám. 141	1969
Vlašim, Fučíkova 398	1947
Vlašim, Vítězného února 1344	1947
Vlašim, Vlasákova 333	1954
Vlašim, Dolnokralovická 1294	1965

L	Lažan Jan	Vlašim, Gottwaldova 991	1958	T	Stepový Mikifor	Vlašim, Palackého 113	1952	
	M	Macák Josef	Vlašim, Gottwaldova 985		1952	Straňák Miloš	Vlašim, Pod tratí 1238	1965
		Machata Josef	Vlašim, Jungmannova 846		1938	Straňák Roman	Vlašim, Pod tratí 1238	1960
		Machata Stanislav	Vlašim, Vítězného února		1958	Svoboda Jan	Vlašim, Družstevní 1184	1946
		Mánek Antonín	Vlašim, Dr. Jelínka 610		1951	Sysel Václav	Vlašim, Husovo nám. 43	1948
		Maršíček Karel	Vlašim, Úzká 164		1958	Semerád Josef	Vlašim, Ratajská 357	1924
		Maštalíř Miroslav	Vlašim, Prokopova 1244		1952	Srb Jiří	Vlašim, dr. Nejedlého 1305	1963
		Měchura Miroslav	Vlašim, U topolů 918		1956	Šprysl František	Vlašim, Gottwaldova 1020	1951
		Moudrý Miroslav	Vlašim, Vrchlického 1127		1947	Švimberský Stanislav	Vlašim, Divišovská 1307	1951
		Moudrý Miroslav	Vlašim, Vrchlického 1127		1973	Švimberský Zdeněk	Vlašim, Divišovská 1307	1970
N		Němec Ladislav	Vlašim, Smetanova 1136	1959	Šutka Jiří	Vlašim, Chalupy	1965	
	Němeček Bohumil	Vlašim, Obora 965	1955	Šutka Zdeněk	Vlašim, Nad tratí 1017	1972		
	Nikl Rudolf	Vlašim, Komenského 1412	1969	Švejda Josef	Vlašim, Na Rámě 794	1973		
	Nikl Miroslav	Vlašim, Hejdukova 1453	1967	Štěpánek Antonín	Vlašim, Fučíkova 1300			
	Novotný Jan	Vlašim, Gottwaldova 998	1949	Štecher František	Vlašim, Zámecká 1486	1974		
	P	Nusl Bedřich	Vlašim, Anny Roškotové 1356	1950	Sýkora Petr	Vlašim, Fučíkova 1300	1960	
		Peksa Stanislav	Vlašim, Zápotockého 1107	1947	Terešák Václav	Vlašim, Lidická 1064	1952	
		Petera Karel	Vlašim, Hynajsova 652	1959	Terešák Miloš	Vlašim, Lidická 1064	1973	
		Pícha Jaroslav	Vlašim, Čs. Armády 528	1938	Tomáško Jiří	Vlašim, Na pile 1297	1970	
		Pýcha Jaroslav	Vlašim, Čs. Armády 440	1940	V	Valter František	Vlašim, Žižkovo nám. 140	1943
Pýcha František		Vlašim Riegrova 553	1973	Vaněček Josef		Vlašim, Fučíkova 434	1959	
Pěnkava František		Vlašim Čs. armády 548	1951	Vodolán Miloslav		Vlašim, Fučíkova 1300	1951	
Povolný Stanislav		Vlašim, Sokolská 203	1946	Vopálka Jaromír		Vlašim, Palackého nám. 104	1967	
Průcha Antonín		Vlašim, Růžová 310	1959	Vyhnánek Karel		Vlašim, Poděbradova 273	1965	
Průcha Jaroslav		Vlašim, Družstevní 1185	1952	Vlasák František		Vlašim, Havlíčkova 962	1936	
Průcha Lumír	Vlašim, Poděbradova 244	1972	Vlasák František	Vlašim, Havlíčkova 962		1958		
Průcha Vladimír	Vlašim, Palackého nám. 64	1951	W	Vlasák Jaroslav		Vlašim, Fučíkova 1302	1958	
Přenosil Josef	Vlašim, Družstevní 1183	1973		Winkelhöfer Antonín		Vlašim, Palackého nám. 60	1936	
R	Peško Vojtěch	Vlašim, Wolkerova 1329		1973		Z	Zapletal Bedřich	Vlašim, Divišovská 391
	Roštílk Miloslav	Vlašim, Čs. Armády 194		1933	Zajíček Petr		Vlašim, Lidická 453	1975
	Roštílk Zdeněk	Vlašim, Alšova 603		1947	Zeman František		Vlašim, U Vorliny 1026	1953
	Roubal Miroslav	Vlašim, Čs. Armády 552		1947	Zeman Vladimír		Vlašim, Březovského 865	1973
	Roubal Jaroslav	Vlašim, Gottwaldova 999		1947	Zimal Zdeněk		Vlašim, A. Roškotové 1345	
	Rys Josef	Vlašim Družstevní 1184		1962	Zival Zdeněk		Vlašim, Zápotockého 1107	1951
	Rys Jan	Vlašim, A. Roškotové 1353			Zrno Miroslav		Vlašim, Zápotockého 1107	1973
	S	Selinger Miloslav		Vlašim, Na valech 322	1947		Zrno Miroslav	Vlašim, U topolů 958
		Semerád Karel	Vlašim, Lidická 452	1956	Zmek Václav		Vlašim, U topolů 958	1972
		Slavata Josef	Vlašim, Sukova 1101	1955	Zákostelný Stanislav		Vlašim, Sídliště 968	1963
Slabý Josef		Vlašim, J. K. Tyla 974	1951	Žirovnický Josef	Vlašim, Spojovací 1315	1973		
Soukup František		Vlašim, Komenského 1463	1952	Žáček Antonín	Vlašim, Pod tratí 320	1960		
Soukup Jaroslav		Vlašim, Havlíčkova 939	1963	Žízala Jiří	Vlašim, Divišovská 575	1959		
Stejskal Jiří		Vlašim, Divišovská 810	1954		Vlašim, Na sadě 1304	19		

A
B
F
H
CH
J
K
M
N
P
R
S
T
U
V
Z

Andrášiková Eva	Vlašim, Komenského 1462	1975
Bártová Zdena	Vlašim, Na pile 1299	1962
Blahoutová Marie	Vlašim, Na potoce 219	1952
Bublíková Marie	Vlašim, Lidická 402	1973
Fousková Františka	Vlašim, V. Nezvala 594	1952
Filasová Marie	Vlašim, Lidická 461	1973
Fantlová Helena	Vlašim, Žižkovo nám. 256	1952
Habalová Eleonora	Vlašim, Palackého nám 109	1952
Charvátová Jarmila	Vlašim, Gottwaldova 999	1953
Jáchymová Jaroslava	Vlašim, Jirásková 506	1952
Jarolímová Anna	Vlašim, Bož. Němcové 947	1951
Jindráková Eva	Vlašim, Alšova 613	1963
Janatková Květuše	Vlašim, Lidická 556	1953
Kittlerová Jana	Vlašim, Na potoce 376	1952
Krčilová Marie	Vlašim, Blanická 599	1952
Krejčová Anežka	Vlašim, Na rámě 188	1963
Kaucká Marie	Vlašim, Žižkovo nám. 141	1973
Kaucká Ivana	Vlašim, Žižkovo nám. 141	1973
Machatová Marie	Vlašim, Jungmannova 846	1960
Machatová Jiřina	Vlašim, Vlasáková 327	1972
Moudrá Božena	Vlašim, Rudé armády 82	1951
Moudrá Marie	Vlašim, Vrchlického 1127	1954
Novotná Anna	Vlašim, Gottwaldova 998	1955
Pěnkavová Marta	Vlašim, Čs. armády 548	1951
Pohůnková Božena	Vlašim, Blanická 839	1952
Pátková Jiřina	Vlašim, Anny Roškotové 1349	1970
Roubalová Aloisie	Vlašim, Čs. armády 552	1951
Roubalová Božena	Vlašim, Gottwaldova 999	1959
Srbová Božena	Vlašim, Rudé armády 308	1952
Sichrovská Jarmila	Vlašim, Anny Roškotové 1348	1952
Štorcová Marta	Vlašim, Na potoce 198	1952
Slabá Žofie	Vlašim, J. K. Tyla 974	1961
Terešáková Marta	Vlašim, Lidická 1064	1963
Topolová Františka	Vlašim, Navrátilova 1055	1952
Umrlá Božena	Vlašim, Rudé armády 77	1952
Váchalová Anna	Vlašim, Rudé armády 95	1952
Vráblicová Věra	Vlašim, Čs. armády 516	1952
Zrnová Vratislava	Vlašim, U topolů 958	1972
Žlučová Jindra	Benešov, Bezručova 1271	1971

Stav členstva v roce 1976

160 mužů
a 40 žen.

1877

Co ještě říci závěrem

Československý svaz požární ochrany je důležitou společenskou organizací. Jeho hlavním úkolem je ochrana společenského i osobního vlastnictví. Jestliže tato organizace vstoupila již do druhého století své existence (slavné 100 leté výročí vzniku

dobrovolné požární ochrany v Čechách je spojeno s datem 1864 s městem Velvary), je historicky prověřena účelnost a nutnost obsahu její činnosti a prokázána tak nezbytnost jejího bytí. Významná výročí bývají vhodnou příležitostí nahlédnout do historie. 100 leté výročí je výrazným mezníkem nejen pro pouhé připomenutí některých jevů, ale pro zdůraznění pokrokových momentů pro současnou i budoucí generaci.

Její práce není myslitelná bez pokrokových tradic, kterou v požární ochraně vytvořili její členové. Byla to společná práce pro dobro, ideu humanismu, vzájemné pomoci bližnímu a tradice internacionalismu. Věříme, že brožura, kterou jsme k tomuto výročí vydali, nebude jen ohlédnutím za vykonanou prací, ale především vzorem pro další úspěšnou činnost vlašimských požárníků.

Výbor ZO SPO ve Vlašimi.

1977

Průvod městem při oslavách 80. výročí.

Publikaci vydala Zákl. organizace Svazu požární ochrany ve Vlašimi.
Autorské zpracování Jaroslav Pouzar a Jaroslav Hrdina
Graficky upravil: Vladimír Netrval
TISK: DISK-DAVLE
Povoleno odborem kultury ONV v Benešově pod č. j. 242-646/
/76 dne 25. 11. 1976.

100

1877
1977

